

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

67. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2017. március

*„Ha pedig meghaltunk Krisztussal,
hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.” (Róm 6,8)*

HALÁLBÓL ÉLET

„Jézus így válaszolt nekik: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrizi meg azt.”

(János 12,24)

Bizonyára mindannyiunk számára kettős érzésekkel indult a 2017-es év. Egyrészt több fontos kerek évforduló kapcsán mély reménységgel, hogy Isten megújító kegyelme talán újra megérinthesse bennünket. Másrészt pedig mély fájdalommal és félelemmel az élet végessége, a halál, néha akár a tragikus halál miatt is. Ezekben a helyzetekben válhat aktuálissá az Ige, melyet Jézus éppen akkor mond, amikor utolsó jeruzsálemi látogatását megkezd, hiszen most mi is az önvizsgálat, az elcsendesedés útján indulunk el, ami egészen a húsvéti, mélyen megrendítő örömig tarthat. Legyenek a következő gondolatok segítségül a feldolgozásban és felkészülésben.

Három olyan kulcsfogalom van ebben az Igében, amire minden ember vágyik az életben. Mindannyian vágyunk arra, hogy megdicsőíttessünk, hogy valaki kimondja rólunk, hogy jó emberek vagyunk, hogy jó szak-

emberek, jó tanulók, jó és hiteles keresztyének, jó édesapák és édesanyák. Hiszen mindannyian vágyva vágyunk arra, hogy az értékünket valaki elismerje. Aztán legtöbbször vágyunk még arra, hogy gyümölcsöző életet éljünk, hogy amit teszünk, annak a gyümölcsét élvezhessük. Szeretnénk, ha az életünk hasznos lenne, ha az erőfeszítések, amiket teszünk, beváltak a hozzájuk fűződő reményeinket. A harmadik fontos dolog, amire vágyik az emberiség: a biztonság. Napjainkban egyre inkább aktuálissá válik ez az igényünk, hiszen sokszor szembesülünk azzal, hogy bár szeretnénk biztonságban élni, mégsem vagyunk abban. Terrortámadások vesznek körül bennünket, balesetekről, tragédiákról kapunk híreket. Többen beszámolnak arról, hogy az adatainkat, az információinkat, a magánéletünket sem tudhatjuk már teljes biztonságban. Jézus mind a három dologban olyan utat mutat, ami teljesen más, mint amit a világ kínál, de ez az egyetlen út, amiben megtalálhatjuk az igazi értékünket, gyümölcstermő életünket és biztonságunkat.

Igénkben Jézus ezt mondja: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.” Gondolhatnánk, hogy igen, itt az ideje, hogy mindenkinek kiderüljön, hogy Ő a Messiás. Itt az ideje, hogy rehabilitálják Jézust, elismerjék és kitüntetessék Őt mindazért, amit tett az emberekkel, és elfogadják végre királynak. De nem ez történik, mert Jézust nem-hogy nem tüntetik ki, sőt, néhány napon belül meg fogják ölni, nem is akármilyen körülmények között. Jézus jól tudja, kitől kell várnia a felmagasztalást. Ahány ember, annyi véleményt formált akkor is és most is Jézusról. Ha ezek az igazán fontos érvek Jézus mellett vagy ellen, akkor a hitünk elég gyenge lábakon áll. Jézust az Atya

magasztalja fel és teszi Urak Urává, akinek a nevére meghajol minden a Mennyen, Földön és az alvilágban. A kérdés, hogy mi kitől várjuk azt, hogy dicsőítsen? Kitől várunk elismerést? A szereteteinktől, a főnökunktől, beosztottainktól, gyermekeinktől? Ki formál igaz véleményt arról, hogy kik vagyunk, és mit ér valójában, amit teszünk? Az emberek vagy az élő Isten? Sokszor esünk abba a csapdába, hogy arra figyelünk inkább, hogy az emberek dicsőítsenek-e vagy sem, hogy az embereknek tetszik-e, amit mondunk. Vajon lett volna reformáció, ha Luther és az őt megelőző reformátorok csak aszerint szóltak volna, ahogy azt az aktuális rendszerben elfogadhatónak tartották? Bizony nem, sőt tudjuk, hogy a legtöbb embernek bolondság, amit mi igazságnak tartunk, és ezzel együtt bennünket is annak tartanak. Vállaljuk a keresztről botrányt örömmel, hiszen Urunktól hallhatjuk majd a dicséretet: „*Jól van, jó és hű szolgám...*”? Ha Isten ezt mondja rólunk, akkor minden más érv elhallgat.

Most nézzük meg, hogy mit mond Jézus a gyümölcstermő életéről: „*Ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal sokszoros termést hoz.*” Itt Jézus világosan elmondja, hogy egyrészt az Ő útja ugyanaz, mint a földbe vetett búzaszemé. Hiszen Neki meg kell halnia, hogy sokan az Ő halálából és feltámadásából éljenek. A teremtet világunkban nagyon sok minden árulkodik arról, hogy szükséges, hogy valaki meghaljon azért, hogy mások élhessenek. Ahogyan egy növény a magból életre kel, ahogyan az édesanya fájdalommal szüli a gyermekét, ahogyan a férfi izzadságos munkával dolgozik. Ezek mind-mind arra mutatnak, hogy valakinek szenvednie kell azért, hogy mások élhessenek. Az egész életünk erről szól. Jézus felvállalja azt az életmentő küldetést, amiben Ő, az Isten Fia

meghal értünk, emberekért. Hajlandó halálba adni magát azért, hogy más élhessen. Jézus egy ilyen utat adott nekünk, amit mi is követhetünk, ahogy az egyik ifjúsági ének szól: „*Veled meghalni régi életemnek, hogy aztán örökké élhessek.*” A mi utunk ugyanez: feladni a régi életünket, és engedni, hogy elenyésszen, hogy meghaljon. Mert, ha a régi nem múlik el, akkor nem lesz helye az újnak. Ha gyümölcsöt akarunk teremni, akkor be kell látnunk, hogy abban az állapotban, amiben vagyunk, nem fogunk tudni teremni, csak úgy, ha merjük elengedni a saját céljainkat, ambícióinkat, és átengedjük magunkat Isten kezébe, ahogy ezt Jézus a kereszten tette: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!*” És milyen csoda, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, ahogy bennünket is új élettel ajándékoz meg Jézus Krisztusért, ha merjük az életünket egészen Neki adni. Ha ez megtörténik, akkor lesz igazán gyümölcsöző az életünk.

És végül: mikor leszünk biztonságban? Jézus ezt mondja: „*Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.*” Ennek az Igének csodálatos magyarázata a tékozló fiú története (Lk 15,11–24). A fiú elindul a vágyai, a saját feje után, de eljut odáig, hogy kiábrándul mindabból, amit annyira szeretett, és bűnbánó szívvel hazasiel az atyai házhoz, ahol ez a mondat várja: „*Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott*” (Lk 15,24). Szükséges nekünk is meghalnunk, rájönnünk, hogy mibe visznek a saját vágyaink, útjaink, gondolataink, hogy helyet kapjon mindaz, amit egyedül Isten adhat, ami nem más, mint egy Örök, Teljes, Gyümölcsöző Élet, amiben teljes Biztonságban, félelem nélkül élhetünk! Isten adja, hogy ezt hittel mindannyian elfogadjuk!

Édes Gábor

SZÍVÜNKRE, KAPUNKRA SZÖGEZVE

2016-os főgondnoki beszámoló

Kedves Fasori Gyülekezet, Szeretett Testvérek!
2017 a reformáció éve. 500 éve függesztette ki Luther Márton a wittenbergi vártemplom kapujára 95 tételét. Isten folyamatos reformációra, megújulásra hív és készítet bennünket. Imától imáig. Úrvacsorától úrvacsoráig. Az emlékévkünnepélyes megnyitóján így foglalták össze a reformáció lényegét: egyszerre *hálaadás és kritikus szembenézés önmagunkkal*.

Ha az elmúlt esztendőre, majd 2017-re, az előttünk álló évre gondolok, azon töprengtem el, vajon mi lenne az én 95 pontom, a személyes életemre nézve? A gyülekezetre, a Fasorra nézve?

Hálaadás, és kritikus szembenézés önmagunkkal. Nem másokkal! Nem másokat bírálunk, hogy bizony meg kellene újulnia, hogy a gyülekezetben mit kellene másképpen tenni, hanem magunkba nézünk, és Isten segítségével megpróbáljuk megreformálni hitünket, lelkünket, életünket, gyülekezetbeli forgolódásunkat, szolgálatunkat.

Testvérem, Neked mik lennének a reformációs tételeid, amelyeket a szívedre szögeznél? Kedves fasori gyülekezet, nekünk mik lennének a tételeink hitünk, misszióink erősítéséhez, amelyeket kifüggeszthetnénk a fasori templom kapujára?

Hálaadás – az elmúlt esztendőben igen gazdagon ajándékozott meg minket az Úr! Bocsánat, ha kimaradnak dolgok, igyekeztem a legfontosabb tételeket összeszedni.

A fasori templomban nyílt meg a Házasság Hete országos rendezvénysorozata, Hegedűs Endre és felesége, Katalin, zongoraművész házaspár nálunk tett először biznyságot.

Részt vettünk a Szeretethídon, VII. kerületi önkéntes munkában, takarítottunk a környéken, és már egy idősothtonba is elvihettük az Igét énekszóban. Idén is készülünk erre.

Lélekben is sokat gazdagodhatott a gyülekezet. Februárban hitmélyítő hetünkön Somo gyi Péter igehirdetés-sorozata Isten közelségéről szólt, ősszel Pataki András Dávid szolgált az evangelizációs héten az isteni szeretet, kegyelem, megváltás titkáról. Egy kisebb küldöttségünk tavasszal látogatás tett zilahi testvéreinknél, idén márciusban viszonzozzuk a meghívást, egy hétvégére várjuk a zilahi családokat március 17–19 között. A holland, papendrecht testvérgyülekezeti kapcsolataink is mélyültek, Szárszón közös csendeshetet rendeztünk balatoni kirándulással, majd fasori szeretetvendégséggel. Imádkozunk, hogy a holland kapcsolat tovább épülhessen. Egy kis csapat már tavaly a reformációra emlékeztet Wittenbergben egy áldott rövid utazás során.

Nagyon kevés gyülekezet lehet még az országban, amelyben ennyi héten, ennyi táborban lehet nyaranta hitben megújulni, megerősödni, hála a szolgálóknak. A nagy létszámú szárszói házassággyogdoló és családós hétnek született egy nem várt nagy áldása is, az ott átélta ajándékok nyomán ősszel megalakult a Fasorban a Páratlanok köre, amely fontos helyet tölthet be gyülekezetünk életében. Áldást hozott Kincskereső táborunk, a kis- és nagyifik hete, a fiatal felnőttek hete, az emmausi együttlét is. Az önkormányzatnak köszönhetően idén nyáron új helyszínt próbálhatunk ki táborozásra a szlovákiai Rózsaszálláson.

Áprilisban nagy örömmünk volt a gyermekek hónapja, kisebb-nagyobb gyermekeink biznyságtételeit élvezhettük, húsvétkor fiataljaink énekszóval fogadták a gyülekezetet a templomkapuban. Tavaly ugyancsak nagy áldás volt a gyermekevangelizáción, melyet idén is szeretnénk hangsúlyosan folytatni. Erősödött, és Istennek hála, folytatódhat

az eddigi rend szerint a diakóniai szolgálat. Újítás volt a december 24-i délutáni karácsonyi istentisztelet. Karácsonykor egy hajléktalanszállón is szolgáltak testvéreink. Hála a Kereszt-kérdések sorozatokért, amely misszióknak nagyon fontos része. Kibővült a munkatársi közösség a hivatalban, a hivatali munka pedig megújult, és nemcsak rendjében, hanem külsőségeiben is, az új bútorzatokkal. Sok éves imádság előzte meg a könyvtárunk újjászülését, végre méltó tárolási lehetőséggel.

Tavaly ünnepeltük a Julianna iskola 90 éves fennállását. Idén újraindulásának 25. évfordulóján adhatunk hálát. Áprilisban pedig megjelent a Budapest-Fasori Református Kollégium első kiadványa, Somogyiné Ficsor Krisztina lelképászor biznyságtételekben, gondolatokban gazdag, szépen illusztrált áhítatos könyve. Nagy ajándék Istentől, amely máris rendkívüli utat járt be szerte az országban, már több mint 1600 eladott példány hirdeti sok iskolában, gyülekezetben az evangéliumot. Hála érte!

Édes Gábor testvérünk hivatalosan a lelkeszi kar tagja lett, letette vizsgáit, és beosztott lelkesként folytatta fasori szolgálatát. Átvette az ifjúság vezetését, amelynek máris voltak áldásai, csak egyet emelek ki, a decemberi kétnapos IKON-t, az I. Fasori Református Ifjúsági Konferenciát, amelyen szerte Budapestről több mint 200 keresztyén fiatal vett részt templomunkban. Döntés született arról, hogy 2017-ben háromhavonta ifjúsági istentiszteletet tartunk a fiatalok szolgálatával. Az ifjúsági, valamint a hittanos munka és terem is modern eszközökkel gazdagodhatott.

Templomunk belseje is szépült, bizonyos helyeken új festést kapott, a régi karzati fotók a Kollégium gondozásába kerültek, puha és szép új párnákon hallgathatjuk a padokban az Igét, gyönyörű új hirdetőtáblák hívogatják a kerítésen az erre sétálókat, és énekeskönyveink jelentős részét is újra cseréltük vagy újraköttöttük. Mennyi-mennyi ajándék!

Ha Reményik Sándor híres verssorát – *Ne hagyjátok a templomot, a templomot és az iskolát!*” – az elmúlt fasori évre rimeltetnénk, úgy fogalmazhatnánk: „*Ne hagyjátok az óvodát, az óvodát és az orgonát!*”. Kezdem az utóbbival. Márciusban a Fasori Orgonaavató Napok keretében hivatalosan is átadásra került a Pálúr János irányításával újjászülött hangszer. Megtisztelő, hogy Balog Zoltán miniszter is beszédet mondott az avató hangversenyen, és tolmácsolta Orbán Viktor miniszterelnök köszöntő sorait is. Ősszel a VII. kerületi önkormányzat támogatásával megrendezhettük a Fasori Orgonafesztivált. Olivier Latrynak, a párizsi Notre Dame orgonistájának koncertjén zsúfolásig megtelt templomunk. Ottmár Dávid testvérünk szervezésében immár megszokottá váltak a zenés istentiszteletek fasori muzsikusok szolgálatával. Így különböző hangszerekkel dicsőíthetjük Urunkat.

Nem hagytuk az óvodát! Mármint nem hagytuk annyiban a sorsát. Miközben Csipkebokor óvodánk az elmúlt évben is nagy fejlődésen ment keresztül, sokat szépült, elkészültek a régi Julianna-épület átalakításának, egy modern hatszorosított óvodává alakításának tervei. Aztán ismét csodát élhettünk át, mert Isten kirendelte az építkezésre a rávalót, kiderült, lesz annyi állami támogatás, hogy a legkorszerűbb óvodát hozzuk létre, megfelelő kerttel, modern eszközökkel. Az A épületben jelenleg működő két óvodai csoport az építkezés idejére, ideiglenesen a Julianna iskola (B) épületében kap helyet, kellően elkülönítve. Tudjuk, hogy nem lesz könnyű a 2017–18-as év-tanév. Az építkezés nyilván sok zajjal, piszokkal, kellemetlenséggel jár majd. Türelemre, békességre lesz szükségünk. El kell ezt fogadnunk, adjunk hálát, és örvendezzünk, hogy az átalakítás befejezésével majd milyen szép és korszerű óvodánk lehet!

Döntött a presbitérium a kolumbárium bővítéséről, de arról is, hogy az így befolyt összeget több év alatt egyre nagyobb százaléokban – első évben 25, aztán 50, majd 75 százalékban, majd végül a teljes összeget – félretesszük állagmegóvásra, karbantartásra, fejlesztésre. A gyülekezeti élet működésének meg kell szabadulnia a kolumbáriumi bevételektől való függőségtől. Imádkozzunk ezért, s tegyünk meg személyesen is mindent, hogy Urunk segítségével ki tudjuk pótolni majd a csökkenő bevételeket.

Úgynevezett „népmozgalmi” adataink alig változtak. Tavaly 44 főt kereszteltünk meg, közülük hárman felnőttek voltak, és 29 fő konfirmált gyülekezetünkben, 9 felnőtt. 26 házaspár – bár köztük csak 4 „tiszta” református pár – kért templomunkban áldást házasságára. Ugyanakkor nagy öröm, hogy több gyülekezeti menyegzőnk is volt, amelyeken gyülekezetünkbe járó fiatalok tettek házassági fogadalmat.

Szomorú, de tovább emelkedett a temetések száma 2015-höz képest, tavaly 84 temetésünk volt. Pontos adataim nincsenek, de komatáli szolgálatok alapján 7 „fasori baba” bizonyosan született gyülekezetünkben, illetve ennél nyilván még sokkal több, akikről esetleg köz-

vetlenül nem tudunk. Az Úr áldja meg ezeket az újszülötteket, és azokat is, akik felnőttként születtek Krisztusban újjá gyülekezetünkben!

Hálát adunk a sok adományért! Köszönjük a Testvéreknek év közbeni adományait. Az igazság az, hogy egyre nagyobb a gyülekezet, egyre nagyobb teher hárul a szolgálókra, igen sok a feladat, pezseg az élet, a fenntartás, a karbantartás mindig hitből van, de sokszor bizony pénzbe kerül. Mindig hitünk próbája az, hogy miből lesz valamire rávaló, de az Úr mindig megsegít bennünket.

A 2016. december 31-ével lezárt választói névjegyzékben 711 név szerepel. 2017-ben megtapasztalhatjuk, hogy miért hívják választói jegyzéknek a gyülekezeti névsorunkat. Akik szerepelnek benne, és csak azok, megválasztják majd a gyülekezet világi elöljáróit, presbitereit, gondnokait, ugyanis ősszel lejár a ciklus, és presbiterválasztás lesz. Készüljünk erre is imádsággal.

A reformáció-emlékév sok áldott lehetőséget kínál 2017-ben. Pünkösd hétfőjén készülünk a többi VII. kerületi protestáns gyülekezettel egy kitelepülésre sátrakban itt, a Fasorban, egész napos programmal, *Pünkösd a Reformáció Parkban* címmel. Ősszel pedig a reformáció hetében az igei szolgálatok mellett több szép esemény segít majd az emlékezésben, *Reformáció 500 – A reformáció mai közösségei Erzsébetvárosban* címmel hirdetnek rendezvénysorozatot.

De mit sem ér mindez, ha mi nem szögezzük ki a szívünkre a saját életünket megreformáló tetteket. Ha nem szögezzük ki jelképesen a fasori templom kapujára missziói vágyainkat, s nem adjuk tovább a világnak, szűkebben a kerületnek az Úrtól a Fasorban kapott ajándékainkat, az Örömhírt. Ha mi meg nem formáljuk a Szentlélek segítségével lelkünket, hitünket, szolgálatunkat. Adjon ehhez az Úr erőt mindnyájunknak!

Reformációi pályázat

A reformáció 500. évfordulója tiszteletére pályázatot hirdetünk a reformáció témájával összefüggő képzőművészeti alkotások (rajz, grafika, festmény, fotó stb.) készítésére gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt. Az alkotásokból kiállítást rendezünk, és gyülekezetünk honlapján (www.fasor.hu) és a *Fasori Harangszó* hasábjain is bemutatjuk.

Az elkészült alkotásokat szeptember folyamán lehet leadni a lelkeszi hivatalban.

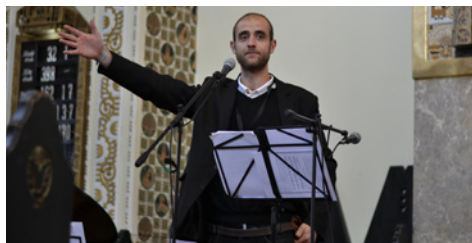
Devich Márton

„ÚGY A FÖLDÖN IS”

IKON 2016 – Budapesti Református Ifjúsági Konferencia

Mióta a gyülekezetben lehetek, több ifissel is beszélgetve előjött a gondolat, hogy kellene szervezni valami olyan találkozót, melyen a budapesti református ifjúságok találkozhatnának. Maga a gondolat abból is fakad, hogy a legtöbb felekezet megszervezi a maga közös konferenciáit, de mi ebben még nem léptünk. Talán sokszor el is felejtjük, hogy rajtunk kívül még mennyi gyülekezetben zajlik ifjúsági munka, ahol ugyanolyan problémákkal küzdő fiatalok vannak, mint nálunk. Néha úgy tűnik, mintha azt hinnénk, hogy nincs élet gyülekezeteink határain kívül, hiszen nagyon sok gyülekezet végzi a munkáját, de nagyon keveset tudunk egymásról. Nem segítjük egymás munkáját, nem merítünk azokból az áldásokból, amiket testvéreink megélhetnek. Ilyen és ezekhez hasonló gondolatokból nőtte ki magát az IKON, melyet Istennek hála, 2016 decemberében meg is tudtunk szervezni. A konferencia témáját a Miatyánk egy fél sora adta: „*úgy a földön is*”. Azért ezt az Igét választottuk, mert úgy láttuk, hogy sokat küszködnek a fiatalok (is) azzal, hogy nem tudják megtenni, amit Isten a mennyből kér tőlük. A mennyben minden szép rendben működik, de nem úgy itt, a földön. Arra kerestük tehát a választ, hogy mi kell ahhoz, hogy az imádság, amit olyan sokszor elmondunk, valóság lehessen. A kérdésre a választ Pogrányi Károly diósi lelkipásztor, a REFISZ lelkipásztora segített megadni a péntek esti és szombat délelőtti föelőadásokon. Pál apostol megtéréstörténetével foglalkoztunk (Apcsel 9), mely alapján fontos következtetéseket vontunk le keresztyén életünkre nézve.

A két előadásnak más-más fókusza volt. Az első nap az előadó arról beszélt, hogy Isten akaratának megvalósulásához három dologra

Pogrányi Károly föelőadó

van szükségünk. Az első és mindenekelőtti: Isten kezdeményezése. Hiszen ha Isten nem állítja meg a keresztyénüldözéstől tájékoz Pált, akkor nem tudott volna megvalósulni az akarata Pál életében. Ha szeretnénk megtenni Isten akaratát, le kell mondanunk a sajátunkról, és teret kell engednünk az élő Istennek és az Ő akaratának. A második a szenvedés. Mai világunk ettől fél a legjobban. Ma egy olyan világban élünk, ahol nem kell szenvedni és küzdeni semmiért, mert minden karnyújtásnyira van. Isten viszont szenvedést ad Pál apostolnak, mégpedig azt, hogy elveszíti a látását. Testi szemeit megvakítja, hogy a lelki szemei használatban legyenek. A szenvedések éppen abban segítenek, hogy igazán magunkba nézzünk. Isten a szenvedések által szembesít legjobban magunkkal, az elesettségünkkel, és a szenvedés ad lehetőséget arra, hogy segítségért kiáltsunk. Végül az utolsó dolog, hogy Isten az Ő akaratát közösségbe vonva szeretné, hogy megtegyük. Egyrészt közösségben Vele, másrészt közösségben a másik emberrel. Nem véletlen, hogy Isten embereket ad Pál apostol mellé. Akit Isten magához kezd vonni, azt egy közösségbe helyezi. Ahogy az egyik igehirdető mondta: Isten nem szül gyermekeket a fagyos utcára, hanem a gyülekezet családjába szüli újjá az embereket.

Kiscsoportban

A második nap egy erőteljes buzdítás volt mindannyiunk számára. Pál élettörténetéből azt láttuk, hogy miután megtért és elkezdett felépülni, azonnal ment, és megvallotta a hitét. Elment és megtérésre hívta azokat, akik még nem hittek Jézus Krisztusban. A második nap tehát arra bátorított bennünket, hogy merjünk beszélni arról a szabadítóról és szabadításról, amit Jézus a mi életünkben elvégzett. Az előadásokat mindig csoportos feldolgozás kísérte, mely lehetőséget adott a főelőadás témáját mélyebben értelmezni és átbeszélni.

A legtöbb program értelemszerűen a szombati napon volt, ahol a főelőadás és a csoportbeszélgetés mellett délután választható szemináriumok kínáltak öt különböző témá-

ban, meghívott előadókkal. A következő témákról hallhattunk: *Nő/Férfi a Biblia tükrében, Isten vezetése az életben, Lelki harcaink, Isten vigasztalása a gyászban és Bibliikus életmód*. Ezek után pedig részt vehettünk még egy vicces kvízzjátékon is, mely, mondanom sem kell, nagyon jó móka volt. A napot egy nagy közös énekléssel, a kvíz eredményeinek kihirdetésével, majd egy görög táncházzal zártuk.

Mindamellet, hogy tényleg felemelő volt minden szempontból ez a két nap, számomra a legnagyobb csoda az volt, ahogy ez a konferencia megvalósult. Ha néhányan jöttek volna csak el, még akkor is megérte volna a sok befektetett munka, mert azt láttam, hogy az ifisek nagyon feléledtek. A Kis- és Nagyifiből több mint 40 fiatal keményen és kitartóan dolgozott azért, hogy ez a konferencia létrejöhesen. 6 különböző munkacsoportot hoztunk létre a feladatok elvégzésére. Voltak, akik hirdették az alkalmat, videót, plakátot készítettek. A konyhas csapat megszervezte a 200 ember étkezését, a regisztrációs csapat létrehozta a regisztrációs felületet, karaszalagot rendeltek, és a helyszínen fogadták a résztvevőket. Alakult egy zenekarunk is, mely

A szervezőcsapat a közös kiértékelő napon

mindkét nap biztosította a kíséretet az énekléshez. Voltak, akik mindenféle háttér-munkáért voltak felelősek, mások az egész konferencia programját készítették el, előadókat, csoportvezetőket kértek fel. Tanúsíthatom, hogy voltak fiatalok, akik a finisben heti 10 órát is azzal foglalkoztak, hogy a konferencia létrejöhesse. Csodálatos volt meg tapasztalni, hogy az igen rövid idő ellenére sikerült megszervezni az alkalmat: első munkatársi találkozónk és a konferencia között 53 nap állt rendelkezésünkre. Ezekben a napokban kapunk megerősítést Istentől, amikor Nehémiás könyvét olvashattuk. Ebben a könyvben az áll, hogy a jeruzsálemi köfal 52 nap alatt felépült. Abban bízunk, hogy ha Istennek volt hatalma egy városfalat 52 nap alatt felépíttetni, akkor van hatalma az IKON-t is megszervezni, sőt még egy bónusznapja is van, és mi tudjuk, mi mindent tud Isten egy nap alatt megteremteni.

Jó volt látni, hogy ha Isten magával ragadja a fiatalokat, akkor nagyon jól tudja őket használni. A legnagyobb örömünk az volt, hogy nagyon sokan mellénk álltak más gyülekezetekből is. Sőt több gyülekezetből kerestek meg bennünket, hogy örülnének a folytatásnak, és minden segítséget megadnak a következő IKON megszervezéséhez. Éppen ezért a következő konferenciát már a többi gyülekezet ifjúsági csoportjaival együtt fogjuk megszervezni, hogy szavukon foghassuk őket. Reménységünk van arra, hogy így még több gyülekezethez eljut az IKON jó híre, és együtt épülhetünk majd Isten dicsőségére.

Azt látjuk, hogy Istennek nagyon jó gondolatai vannak az ifjúságunkra nézve, a budapesti ifjúságok életére nézve is. Isten adja meg, hogy megérthessük a gondolatait!

Édes Gábor

Csoportkép az első IKON résztvevőivel

TÖKÉLETES VÉDELEM

Személyes reformáció címmel hitmélyítő héten vehettünk részt februárban

Atombiztos bunkereket mutatott be az egyik csatorna néhány éve: amerikaiak büszkén engedték be a tévékamerákat földbe ástott második otthonaikba. Volt nekik rendes is, de közben készültek a katasztrófára, ha háború tör ki, vagy felrobban egy atomerőmű. Betonból, azbesztből és más éghetetlen anyagokból készültek a szupertitkos, emberi szem előtt föld alá rejtett lakások. Feltöltötték őket fél-egy évre való élelmiszerral, s beszereztek fegyvereket is, hogy ha megtámadná őket, legyen mivel megvédeniük magukat és gyermekeiket.

HITVALLÁSOS REFORMÁTUSOK

Itt, a Fasorban egészen másfajta védelemről hallottunk a hitmélyítő héten. Ez is a tökéletes védelemről szólt, ami azonban nem kerül egyetlen fillérbe sem, mégis biztosabb, mint bármilyen emberi megoldás. Nem omlik össze, nem tud benne kárt tenni atomrobbanás vagy pusztító fegyver. A védelem mindannyiunkat foglalkoztat, szeretnénk magunkat és szeretteinket folyamatos biztonságban tudni, s ezért sok mindent meg is teszünk. A tökéletes védelemről hallhattunk estéről estére. Hol találjuk, mi az ára, mibe kerül, mit kell tennünk érte?

Összefoglalva a hét üzenetét: tökéletes védelem egyedül Istennél van, s ezt a védelmet kizárólag Jézus Krisztus váltságáldozatának elfogadásával kaphatjuk meg ingyen kegyelemből. Ebből a védelemből lehetetlen kiesni, mivel Isten ajándéka, s nem is veszíthetjük el. Isten tökéletes terve, hogy örök életünk legyen, s ezt véghez is viszi az életünkben. A Szentlélek tesz bizonyosságot arról, hogy üdvösségünk van, amire a megváltott és megszentelt ember csak egy módon felelhet: Istent dicsőíti. Neki és Igéjének engedelmeskedik, s ez garantálja számára a tökéletes szabadságot. Többé nincs a bűn alá vetve. Isten gyermekei

gondolkodásának középpontjában az Úr áll, s ezzel a régi, deformált gondolkodás helyébe reformált gondolkodás lép. Isten-központú élet, amelyben minden a helyére kerül, s minden arra munkál, hogy üdvössége legyen.

Nagyon szeretem a *Heidelbergi Káté* első kérdés–feleletét, amikor kétségek között vívodom vagy valamilyen nehézségben vagyok, ezt imádkozom. Tökéletes összefoglalása a református keresztyén életnek. Ha figyelmesen tanulmányozzuk, nem tudunk nem megrendülni azon, mi mindent tett értünk Isten és az Ő Szent Fia. Mindent, ami a tökéletes védelemhez, tökéletes biztonsághoz, a bűntől szabad élethez, az üdvbizonyossághoz és üdvösséghez kell. „*Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Bárány-nak, Krisztusnak a véren.*” (1Pét 1,18–19). Ő hordozta el bűneinket, Ő váltott meg minket, Ő fizette ki bűneink büntetésének árát. Ha ezt hittel elfogadjuk, megragadjuk, ragaszkodunk Megváltónkhoz, s engedelmeskedünk Neki, biztosak lehetünk abban, hogy nem lesz célt tévesztett az életünk. Vele mindenkor biztonságban vagyunk. S még ha baj, rossz, elviselhetetlennek tűnő fájdalom következik is be életünkben, az is üdvösségünkre szolgál. „*Mert akik Istent szeretik, minden a javokra van.*” A nehézségek ellenére, a nehézségekkel együtt is győzelmesek leszünk, mert azok által is formáltatunk. Nem mi magunk, hanem az Úr Jézus Krisztus vezet bennünket győzelemre. „*Az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*”

A BAJOK GYÖKERE

Bizony, így van, ahogyan hallottuk, meg tudjuk erősíteni. Tanúk vagyunk rá, hogy az Úr kezében vagyunk tökéletes biztonságban,

az Ő Igéjének engedelmeskedve élünk tökéletes szabadságban, s abban a boldog reményben, hogy örök életünk van. Hitvallásos református keresztyének vagyunk, ezért a hitünkről szavainkkal és egész életünkkel bizonyosságot teszünk környezetünknek. S talán azok is meghallják Jézus halk kopogtatását, akik még keresők, s azt tapasztalják, ebben a világban semmi sem tökéletes. Az öröm, a boldogság csak ideig tart. Somogyi Péter elnök-lelkész igehirdetésében arra hívta fel a figyelmet, vegyük észre: ez a világ mindenestől az ördög uralma alatt áll. Ebbe születünk bele. Az édenkerti bűneset óta az ember természetes állapota a romlottság, gondolkozása deformált, szüntelenül saját maga körül forog. Azt hiszi, hogy szabad, ám folyamatosan a bűn szolgája. Az ördög megfordította Isten rendjét, a feje tetejére állította. Még Isten szavát is kiforgatta, s kiforgatja a mai napig – hallottuk. Mindent elkövet, hogy lehetőleg ne menjünk Isten közelébe. Sokszínű az eszköztára. Beveti, hogy *a hit a gyengék menedéke, a Biblia csak mese. Lehet, hogy régen úgy volt, ahogyan a Szentírás írja, de ma már ez nem igaz. Hogyan hihetsz el ilyen mendedmondákat? Miért kellene Isten ítélőszéke előtt megállni?* S ha netán mégis közelebb merészkedik valaki Istenhez, és eljár vásárnaponként a templomba, más utakon jön a kísértő: *Csakugyan ezt mondta Isten? Nem úgy kell azt érteni! Nem lehet boldogulni, ha engedelmeskedsz az Igének.* Hamis Isten-képet állít eléink. Lázít, hogy bekövetkezzen a trónfosztás. „*A bűn lényege mindig a lázadás, a trónfosztás, ami kiáradt a világra, és áthat mindent*” – magyarázta lelkipásztorunk. Ezen érdemes elgondolkozni. Mi történt eddigi életünkben, minek mi lett a vége? Tényleg a magam és környezetem javát szolgálta, amikor engedtem a vágyaimnak, s a magam nagyszerű terveit valósítottam meg? Milyen érdekes, hogy

Istenhez térni félünk, sokáig halogatjuk, a kísértőnek a szavától azonban cseppet sem tartunk. (Talán mert megszoktuk. Ehhez szokott a fülünk.) Lázadunk-e tovább Isten ellen, vagy felismerjük, hogy Isten mindenestől jó? Isten az egyedül jó. Nem megfosztani akar bennünket valamitől, hanem megajándékozni. Nem elvenni akar, hanem kiteljesíteni. Csodálatos örömhír: Jézus Krisztus azért jött, hogy az ördög uralma alól az igazság uralma alá vigyen bennünket. Mert uralomváltásra van szükségünk! Arra, hogy a Sátán hatalmából átkerüljünk Jézus hatalmába, tulajdonába vegyen bennünket. „*Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.*” (1Pt 2,9). „*Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az én bennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik meg-szenteltettek.*” (ApCsel 26,18). Megnyílik-e a szemünk, hogy ezt meglássuk?

HIGGY NEKI!

Isten Igéje, kijelentése fényében láthatjuk meg a valóságot. Ha reformált módon gondolkodunk, akkor nem magunkról beszélünk, hanem Istenről. Ez is a reformált ember jellemvonása. Isten-központú szemlélet. Kinek látjuk Istent? – ez határozza meg életünket. Kérjük Isten Lelkét, reformálja meg a gondolkodásunkat! Tökéletes védelem áll rendelkezésünkre, de ezt a védelmet egyedül Ő biztosítja. Akit újjászült Szentlelke által, az bemelegy az Ő országába, részese az általa elkészített jónak. Lásd az Urat, és higgy Neki, mert mindent Ő végzett el és végez el a Te életedben is. Nem kell félni, Őáltala, Őreá nézve van minden. Ővé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Cseke Hajnalka

„MIÉRT SÍRTOK?”

Gondolatok a veronai buszbaleset után

Az elmúlt napokban nem találkoztam olyan emberrel, aki ne sírt volna a mindnyájunkat megrendítő, szörnyű tragédián. Mindannyiunk lelke megnyugvásra vágyik, de ki fogja ezt megadni nekünk, és legfőképpen az elviselhetetlen terhet viselő hozzátartozóknak?

Az a valóságos személy, akinek a szavaiból mindenkor olyan szeretet árad, amely áradt e rövidke kérdés elhangzásakor is a Jairus leányát siratók felé. Ő mondta nekünk azt is, hogy „*boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek*” (Mt 5,4). Milyen valóság alapozhatja meg a két summás mondatot, amire nem szoktunk figyelni? Jézus lényének valósága ragyog át a szavakon, és valljuk be őszintén, mi eddig átsiklottunk ennek komolyságán. A bibliai történet szereplői is majdnem azt gondolják, hogy valamilyen rossz vicc áldozatai lettek, szinte már botránkoznak a kijelentésen: mi sírunk, Jézus pedig azt állítja, hogy a kislány csak alszik. Aki legyőzte a halált, egyedül Ő adhat autentikus bepillantást a számunkra tragikus tények mögé. Magunktól nincsen olyan képességünk, hogy a láthatatlan valóságot érzékeljük. Ő éppen ezt szeretné elvégezni az életünkben, hogy a hittel fogható

valóság határozza meg egész földi pályafutásunkat. Nem tudjuk kikapcsolni a fizikai létünket meghatározó, nagyon prózai körülményeinket. De ha tudjuk, hogy Isten országából mind akönnny, fájdalom és gyász hiányzik, akkor könnyebben megértjük azt is, hogy Isten mérhetetlen szeretetéből fakadóan nem enged bennünket tovább anélkül, hogy a sokkoló tragédia kapcsán a lényegen elgondolkodnánk. Ne felületesen, ahogyan szoktuk – hiszen nincsen időnk ilyesmire, sodor az élet –, hanem mélyen.

A mi nagy veszteségünk a megdöbbenően rövid földi életet élt, de a szívünkben Krisztusra ígert mondott fiataljaink számára leírhatatlan nyereség. Ők elnyerték azt az országot, amelyet Isten az Őt szeretőknek ígért (Jak 2,5). Mi is élhetünk Istent szerető életet, akikre ugyanez a jutalom vár. Egyedül Isten szuverén hatalma és szeretete a magyarázat arra, miért engedte meg a tragédiát, ami most ebben az országban ezeket rázhat fel a lelki alvásból, akik előtt még nyitott a lehetőség, hogy alapvetően Isten mindannyiuk számára elkészített öröksége határozza meg leheteként tovaröppenő életüket. Így lesz a gyász könnyeiből öröm, a tragédiából is elvehetően örök élet.

A szomorúságban is boldogító érzés volt tapasztalnom, hogy ebben az országban elérhető és folyamatosan hangzik az életmentő, vigasztaló evangélium, és felemelő volt átélni, ahogyan a fasori templomban vasárnap megszólalt a vigasztalás Igéje, és a két volt diáktársuktól búcsúzó juliannások szíve a hétkezdi iskolai áhítaton a valódi vigasztalásba kapaszkodva összeforr. Egyéni és családi imádságaimban, szívem legmélyebb szeretetével folyamatosan a gyászolókkal vagyok.

Pálúr János

A Corriere c. olasz lap hírösszefoglalójából

NOTESZLAPOK – GYERTYAFÉNYBEN

Történelemvizsgán érettségi elnökünk az egyik jól tanuló osztálytársamtól – csak úgy, közbevetőleg – megkérdezte, mit jelent az a szó, hogy *szendereg*. Miután nem kapott elfogadható választ, ő maga fogalmazta meg az ébrenlét és az alvás közötti állapotról, illetve a félálomról szóló értelmezést. Buzdított is arra, hogy olykor gondolkodjunk el egyik-másik szavunk mélyebb értelmén. Nekem legutóbb bibliai példákon gondolkodva az alvás közben szerzett élmények, az álmok jutottak eszembe. Vannak, akik sosem álmodnak semmit, de akikkel ez megtörténik, közülük többen különösebb következtetések levonása nélkül fogadják és beszélnek el, ami az éjszakában történt. A rossz álomból jó felébredni: csak álom volt – mondjuk megkönnyebbülten. A jó álomból viszont mindig korábban ébredünk.

Kisiskoláskoromban egyszer egy nagy tócsát kellett átugranom. Előbb féltem, hogy sikerül-e, de amikor éreztem, hogy nem is kell még földet érnem, továbbíveltem, és közben egyre magasabbra jutottam. Egy nagy erdőt és érett gabonátáblákat láttam magam alatt. Jó lett volna folytatni még, de felébredés után is teljes volt az örömöm, mert olyat tehettem és láthattam, amire akkoriban nagyon vágytam. Repülhettem, mint egy madár, szabadon. Ez az élmény megmaradt, és él bennem mindmáig.

Vannak olyanok, akik azon töprengenek, miért, milyen célból álmodták ezt vagy azt, s végül valahogy megfejtik az eseményt. Vannak olyanok is, akik az előzményekre figyelnek, hogy életük, gondolataik mely részlete folytatódott az álom képeiben.

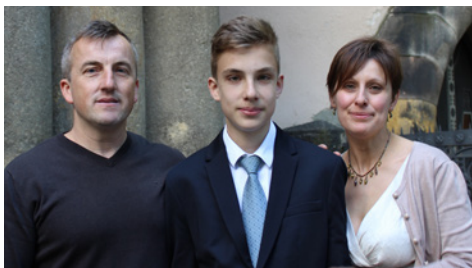
Hogy is jártam mostanában? Az autó körül forgolódtam az iskola udvarán, amikor feltűnt Márk az óvoda kijáratánál. (Édesanyjánál

járt, aki ott dolgozik.) Intett és köszönt, miközben tempósan lejött a lépcsőkön. „Áldás, békesség!” – mondta derűs mosollyal. Különös, hogy pár nappal később Lacival, Márk édesapjával futottam össze a templom előtt, amikor gyerekekkel érkeztem hittanórára. Még mögöttem járt, amikor már rám köszönt, s egy pillanatra megállt a kapuban: „Áldás, békesség!” Sietett, de kezet fogtunk. Fülén ott volt a telefon. (Sokat dolgozott, szervezett, ügyeket intézett.) Intett, és gyorsan továbbment. Vele Erdélyben ismerkedtem meg, ahol egy szűk hetet töltöttünk Márk osztályával (hetedikesek voltak akkor). Kolozsváron le is fényképeztem őket – apát és fiát külön is – a Mátyás-szobor előtt. Lacival jó volt beszélgetni. Mindent

Kolozsváron

ismert, minden látnivalóról mondott valami figyelemreméltót. Házasságkötésükről, ismeretségük kezdeteiről, áttelepülésükről, gondjaikról, nehézségeikről, sikereikről egyaránt szólt – őszintén, kendőzetlenül. Olyan életrevaló ember képe, jelleme bontakozott ki előttem, aki sokat köszönhet Istennek, de aki küzd is: megcselekszi mindazt, amit a családjáért, másokért megtehet. Rátermettségéért, segítőkészségéért hamar tekintélyt, tiszteletet vívott ki magának körünkben... Lám, a templom előtti kézfogásnak az egyik haszna éppen az volt, hogy felidézhettem magamban ennek a kicsi családnak az életét: sokkal korábbi időtől fogva, hiszen Márk nyolc éven át a Julianna iskola diákja volt, idejárt vasárnapi iskolába, itt konfirmált és szolgált közöttünk. Édesanyjáról tudtam, hogy szorgalmas, ügyes kezű, nagy munkabírási, segítőkész asszony, aki átadta életét az Úr Jézusnak. Laci és Melinda jó szülőknak bizonyultak. Gondoskodó szeretetükben válhatott Márk szüleit tisztelő, rájuk hallgató, engedelmes gyermekké, aki megküzdött a jó tanulmányi eredményéért, miközben sportolt, zenélt és szolgálta Istent gyülekezetünkben...

Konfirmáció után

Nemcsak a mesében, nemcsak az álomban vannak váratlan, nagy fordulatok, amelyek kiütik a gondolatokat, az indulatokat, az érzelmeket megszokott medrűkből. Ekképpen vakította szemünket egy égő autóbusz szívszorító látványa valahol Olaszországban...

Ki menekíti ki a gyermekeket, és ki menekül meg? Tizenhatan ott maradtak. Odavesztek. Márk is. Hogy fogadhatjuk el a bizonyosat, amikor ráeszmélünk, nem álom ez, nincs is belőle felébredés: lázadva, perlekedve, bűnösöket keresve, hiábavaló reményeket táplálva, tehetetlenül szemlélve, bénultan, dermedten, megsemmisülve? A dőbbenet és az ocsúdás között felszakad egy „*Jaj, Istenem!*” – mintegy imádság a szívünkben...

Az Úr elhozta az egykori juliannás osztálytársakat a vasárnapi istentiszteletre. Kisírt szemük, szomorú tekintetük mindent elárult érzéseikről, fájdalomukról. Az iskolába is átmentek, és együtt voltak tanáraik, szüleik imaközösségében, akik könyörgtek az áldozatok családjaiért, szeretteiért. Elsírátták Flórát, a másik juliannás diáktársukat is, és gyertyákat gyújtottak valamennyiük emlékezetére. Lelkük tiszta szépsége tündökölt a gyertyalángok fénytengerében. Könnyecseppjeik szelíden gurultak lefelé – igazgyöngyök módján. Emlékszem az osztály egyik dekorációs képére, amelyet Melinda készített ballagásukra. A termük falára szerkesztett színes szív belsejéből pillangók szállnak tova. E szép, szimbolikus képet sokan megőrizték emlékezetükben. Ámde annak tartalma, üzenete mára átformálódott. Közülük ketten – Flóra és Márk – nagyon messze szálltak: immár mindörökre.

Egy nagy kör a legnagyobb teremben... Sokan a második, harmadik sorban találnak helyet... Itt ül közöttünk Laci és Melinda is... Gyülekezeti tagok, lelkészek, presbiterek – családtagjaikkal... Csönd... Szívek dobbanása... Egy-egy emlékezés... Egy-egy hálaadás... Egy-egy könyörgés... Egy-egy ölelés... Laci békességért, boldogságért imádkozik e földön. Igen, Isten tudja, hogy az embernek alapigénye a boldogság, ezért az Ő nagy kegyelme folytán létezhet boldog

élet és boldog halál és boldog feltámadás. Itt élt közöttünk, közvetlen közelségünkben ez a kis család – boldogan. Láttuk mindennapi örömeiket: ahogy kapaszkodnak egymásba, segítik egymást, s ahogy gondoskodik örölük az Úr, megáldja igyekezetüket. Elgondolkodhatunk azon is, hogy a keresztyén ember halálához is hozzátartozik a boldogság. Márk az ő tizenöt esztendejében teljes életet élt. Odaszánta magát Krisztusnak, és volt hite arra, hogy őreá nem az örök ítélet, hanem az örök élet vár. Az ilyen ember boldogul halhat meg, mert a saját sorsát elintéztetnek látja, de elintéztetnek láthatja a szereteteinek sorsát is. Az az Isten, akinek a gondviselésébe vetette a hitét, nem fogja magára hagyni azokat, akiket „megszegényít” azzal, hogy testileg elveszi közülük. Márkot a szívünkbe zártuk, elsirattuk, ahogy elhagyott bennünket, de hisszük, hogy majd újra találkozunk övele. Most csak előrement, de mi itt maradtunk. Várjuk az Úr Jézus visszajövetelét, bízunk ígéretében: „*ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok*” (János 14,19) – hiszünk a boldog feltámadásban!

Melinda édesanyja az egyik imaközösségen elmesélte, hogy mit kért Melinda Márktól: egy fotót arról, hogyan siel, hogyan veszi az akadályokat ott, a táborban (ahonnan most jöttek hazafelé). Márk viszont – fölfelé tekintve – az eget fényképezte le, és azt küldte el válasz gyanánt... Ezen is elgondolkodtam. Ő, mint „*fatörzsből gyöngé*”, gyülekezetünkben sarjadt ki, s már-már lombosodásnak indult, amikor e földi léttől elszakadva, csillagvilágokat is elhagyva már – hitünk szerint – hazatalált...

Vajon hányan hallották az örömhírt, az evangéliumot a buszbaleset áldozatai és azok hozzátartozói közül? Fölbúzósít-e bennünket ez a kérdés valamiféle cselekedetre a Krisztusban?

Velünk, keresztyén emberekkel is történhetnek rossz dolgok. Annyi baj ér, annyi vesze-

delem leleselkedik reánk, de biztosak lehetünk afelől, hogy minden a javunkra szolgál. A mi Istenünk első renden nem azt akarja, hogy sikeres életet éljünk, hanem hogy üdvösségre jussunk. Üdvösség szavunk arra indíthat bennünket, hogy annak mélyebb értelmén elgondolkodjunk. A Szentírás tanulmányozása segíthet nekünk ebben: az első oldalakon megismerkedünk a teremtéstörténettel és a bűneshet, az azt követő oldalakon (ami a Biblia egésze) az üdvösség útja tárul föl előttünk.

Melinda sok Igét megértett, megtartott, befogadott a már említett lelki alkalmon. Azért imádkoztam, hogy Istennek ezek az Igéi munkálkodjanak tovább, váljanak formáló erővé öbenn a Lélek által. Kapjon további kegyelmi ajándékokat az élet folytatásához miközöttünk és családja körében egyaránt. Kapjon elegendő erőt ahhoz is, hogy Laci-val együtt fel tudják nevelni Istennek tetsző módon a kis Rolit... Ugyanennek a napnak (vasárnapnak) egy másik lelki alkalmán a Galata 6,10 alapján szólt az igehirdetés templomunkban: „*Ezért tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben*”. Rajtunk a sor tehát. Nézzünk körül szívünk szűkülő horizontján! Még tart a ma...

Dévai-Józsa Gábor

Vizsgán

TESTVÉRI VIGASZTALÁS

Maga is átélt egy hatalmas veszteséget – elveszítette férjét, gyermekei apját. Ebből is próbált erőt meríteni barátként a veronai baleset egyik gyászoló családjának, amikor segíteni, vigasztalni ment hozzájuk. Szegedi Violetával beszéltem.

Mióta jársz a fasori egyházközségbe, és hogy kerültetek ide?

2011 májusában lett a családom a gyülekezet tagja. 2010 nyarának végén a gyermekeim édesapjának hirtelen halála szörnyen megrázott bennünket. Négyen maradtunk 10 éves Zsófiámmal, 5 éves Bálintommal és alig 3 éves Kristófommal. Elviselhetetlenül egyedül éreztem magam a gyerekeimmel. Az „űrt”, amit éreztünk, számunkra Isten töltötte be. Itt, a Fasorban tudtunk gyökeret eresztetni.

Mekkora a családot, most milyen kapcsolatban vagytok iskolával, gyülekezettel?

2014 nyarán ismerkedtem meg mostani párommal, Lalival, és kaptam vele együtt ajándékként két gyermeket is, Boritaki, most 16, és Lucát, aki 13 éves. Mindig is nagy családot szerettem volna sok gyerekkel, olyan jó, mikor heten üljük körül az asztalt. Nagy dolog, hogy a gyerekeink így ötven milyen jó kapcsolatban, szeretetben vannak egymással! Zsófiám a Julianna iskolában végezte a nyolc osztályt, itt konfirmált, a Fasorban. A fiaim őt követik majd. Jelenleg hatodikba és harmadikba járnak. Tizedik éve járunk összességében a Juliannába. Mindig jóleső érzéssel néztem a gyerekek csillogó tekintetét, gondolván, milyen jó helyen vannak itt! Valami nagyobb, hatalmasabb dolog az, ami őket körülöleli! Ez nem csak egy szimpla iskola! Isten Igéjét hallgathatják nap mint nap! Itt még a rossz gyerekből is tud jó lenni! Ez idő alatt volt alkalmam sok pedagógussal, családdal megismerkedni. Mély barátságok kötődtek. A veronai buszbalesetben elhunyt Márk szüleit, Melindát és Lacit is a gyülekezetből ismertem meg közelebbről. Az ő támogatásuknak köszönhetően tudtam ott lenni Tahiban az egyik családос csendeshéten. Sokan voltunk, kicsik és nagyok

együtt, mint egy óriási család. Nagyon boldogok voltunk ott! Olyan sokat kaptunk azon a héten, hogy soha nem fogjuk elfelejteni! Imádkozni akkor még hangosan alig mertem, és szégyelltem is, mindig nagyon izgultam. Sokat sírtam, tisztultam, de a boldogságtól! Megtapasztalhattam Isten szeretetét nagyon közelről. Itt minden olyan kérdést, ami a szívemen volt, feltehettem őszintén, nyíltan. Szabad volt kérdezni bátran bármit. Nem voltak „ciki” kérdések. Éreztem, hogy nem fognak semmiért sem kinevetni, és hogy nincsen rossz kérdés. Ez a mai napig is így él bennem. Megnyugodtam, békeségre leltem. Tudom, jó helyen vagyunk! Az iskola és a gyülekezet számomra egy olyan család, ami mindig itt van, óriási. Bárkihez odamehetsz, meg fog hallgatni, és segítségére lesz!

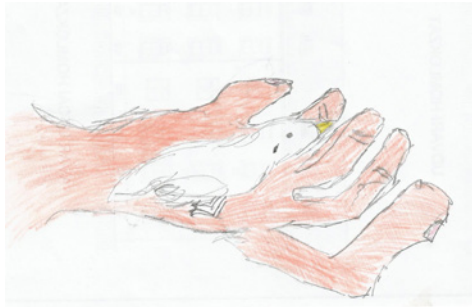
Milyen próbákat éltél át az elmúlt években?

Már gyerekkoromban is sok próbát kaptam. Egy lengyel–magyar kapcsolatból születtem Lengyelországban. Hároméves voltam, amikor Magyarországra költöztünk. Az óvodában tanultam meg a magyar nyelvet. Édesanyám nem tudott az iskolában segíteni, nem beszélt magyarul. Szüleim hamar elváltak, testvérem nem született. Egyedül maradtunk anyával. Férjem halálával próbák tömkelege gördült elénk. Akkor még albrétben éltünk. Hirtelen még fel sem fogtam, hogy mi történt. Ott álltam a kisgyerekekkel, megrémülve, teljes bizonytalanságban. Csak arra tudtam gondolni, valahogy csak lesz! Sok minden akkor derült ki számomra, miben is hagyott a gyerekek édesapja. Hirtelen költöznünk kellett. Rengeteg hitel – amiről fogalmam sem volt – maradt a nyakunkon. Törekedtem, hogy legalább egy lakás maradjon a végén a fejünk fölött.

Évekbe telt, mire minden legalább annyira elrendeződött, hogy felsóhajthassak. Közben mindennek mennie kellett a maga útján. Óvoda, iskola, munkahely... Aztán eljött az a nap, amittől rettegettem. Ekkor dőlt el, hogy sikerül-e a hitelt végtörleszteni, vagy rajtunk marad, és akkor nagy szegénységben élhetünk tovább. Mindent, ahogy alakult körülöttünk, csodaként fogtam fel! Az utolsó órában egy gombnyomáson múlt minden. Tudtam, hogy emberileg, amit lehetett, mindent megtettem. Teljesen Isten kezébe helyeztem a családomat. Legyen, ahogyan Ő akarja! Pont a bankban ültem az ügyintéző előtt, mikor jött a hír: megvan, sikerült, elfogadták! Sokszor visszakerdeztem: „*Biztos, tényleg?*” Nagy kő esett le a szívemről. Tudtam, többé már nem kell úgy küszködnünk, mint azelőtt. Isten hatalmas erejét, óriási gondviselését tapasztaltam meg. Nagyon nagy dolog történt akkor velünk. Istennek legyen hála!

Mi volt a vigasztalásod? Ki volt az ember, akit támaszkodtál?

Pici koromtól fogva neveltek a hitre. Lengyel nagyszüleimnél sokat nyaraltam. Nem is volt kérdés, hogy templomba kell-e járni, vagy hogy otthon imádkozzunk-e. Sokszor voltunk édesanyámmal nehéz helyzetben. Valahogy a dolgok mégis elrendeződtek. Tudtuk, bármi nehézség jön ránk, nem vagyunk egyedül. Nincs olyan helyzet, ami ne oldódna meg előbb vagy utóbb. Persze nehéz türelmesnek lenni, a várakozás

Tézli Sebestyén: Vigasztalás

nehéz. Nem unatkoztam, volt mindig teendőm bőven. Sok ember vett körül. Édesanyámról mindig számíthattam, pedig több mint 200 km-re lakik tőlünk. Legjobb barátaim napi szinten álltak mellettünk. Gyülekezetből lelkészek, testvérek, óvodából-iskolából szülőtársak, gyerekek. Tőlük kaptam a legtöbbet. Volt, mikor egy-egy szülői értekezletről hazatérve kaptam olyat pedagógusoktól, szülőtársaktól, ami aztán adta a további lendületet a minden napokhoz. És persze nem utolsósorban a gyermekeim, akikben mindig tudtam gyönyörködni. Biztos nem vagyok egy „szuperanyu”, sokat hibázok, de mindig próbáltam és próbálok úgy igyekezni, hogy a gyermekeim boldogok és kiegyensúlyozottak lehessenek!

Ahogy a férjed halála óta eltelt több év, milyen lelki üzenet lett fontossá számodra?

Ne ítélkezzünk senki fölött! A férjem öngyilkos lett. Agyerekeimnek akkormég nem mertem elmondani, csak annyit, baleset volt. Nem tudhatjuk, kinek mi van a szívében. Senkire nincs ráírva, milyen lelki nehézségekkel küzd. Csak remélni merem, hogy Béla utolsó gondolata a gyerekek és Isten volt! Másképpen nézi az ember a gyerekeit egy ilyen tragédia után. Hiszen ők csak gyerekek, óvni próbáltam őket. Mégis mennyi minden átmegy nekik a mi rezgéseinken keresztül. Szomorúság, csalódottság. Olyan sok örömet kapok tőlük. Együtt sírtunk és neveltünk. Férjemet gyűlöltem és mélyen elítéltem, hogy ilyen helyzetben hagyott itt minket! Most mély levegőt veszek, és le is írom: megbocsátottam neki. Nem volt könnyű! Talán most igazán, hogy már le is tudom ezt írni. Köszönöm neki a gyerekeimet, akikre tudom, hogy ő is nagyon büszke lenne! „*Ne ítéljetelek, hogy ne ítéltesselek!*” (Máté 7,1).

Hogyan értesültél a veronai buszbalesetről, és mi ment végbe benned?

Julcsi barátnőm hívott fel telefonon szombat reggel, hogy nagyon nagy baj van, és térdeljek le imádkozni. Mindenkit, akit tudtunk,

riasztottunk imádságért. Aztán egyszer csak jött az üzenet a lányomtól, hogy Márk meghalt. Nagyon nehéz róla írni. Nagyon fáj! Melindáék közel állnak a családkhoz, a gyerekek mind jóban vannak. Zsófi lányommal együtt tanítottuk meg Márkot néhány éve síelni. Elviselhetetlen érzés volt, legszívesebben ordítottam volna.

Mi a véleményed a 2Korinthus 1,4-ről: Isten „megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztal-hassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket”?

Mi sokszor tapasztalhattuk meg Isten vigasztalását életünkben. Egyből azt éreztem, hogy Melindáék mellé kell állni. Talán azért is vannak próbáink, hogy Isten érzékennyé tegyen mások felé. Úgy éreztem, saját tragédiánk kapcsán kicsit másképp tudok vigasztalni.

Hogyan tud az ember segítőként a család mellé állni? Mit lehet tenni vagy mondani?

Nem tudom. A gyásznak minden fázisa más és más, és mindenkinél más és más. Hogy meddig tart, és milyen mélységeket jár be az ember, az is egyénfüggő. Semmit nem csináltam erőltetve, imádkoztam, hogy helyt tudjak állni, míg ott vagyok. Aztán hazamentem „összezuhanni”. Segítettem, amiben tudtam. Hallgattam őket, ha sírni kellett, sírtunk, ha nevetni, nevettünk. Hagyni kell, hogy minden a maga rendjén menjen... Ha fáj, akkor fájjon, lesz olyan is, mikor megrémül az ember, hogy nem érez semmit,

vagy elfogy a könnye. Ezt is tudomásul kell venni. Elfogadni. De mindig csak a szeretetről kell gondolkozni, szép emlékeket felidézni, hogy ne a fájó érzés legyen bennünk. Ezt nem lehet feldolgozni, csak tudomásul venni, hogy megtörtént... Akkor lenne baj, ha elfelejtenénk. Márk a szüleitől nagyon sokat kapott, és ugyanannyit adott is mindnyájunknak. Ebben az egész történetben nem tudom, hogy mennyire voltam nekik segítségükre. Amit én kaptam a Márton családtól, beleértve a nagyszülőket is: a sokkal nagyobb, mélyebb hit! Ott állva mellettük azt éreztem, én többet kaptam tőlük. Hogy láttam azt, hogy mennyire kapaszkodnak az Úristenbe, és hitük nem inog meg, békességet adott nekem. Hálás vagyok értük, hogy ezt megérthettem. Jó, hogy van egy Mennyei Édesatyánk, kinek a kezét nem szabad elengedni!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Nagy Zsombor: Vigasztalás

HOGY KERÜL A CSIZMA AZ ASZTALRA?

Elindult a Páratlanok köre

Ha Isten tette oda, biztos kívül belőle valami! Így történt velünk is. Elváltak, gyereküket egyedül nevelők a gyülekezet házasság gondozó hetén! „*De mi úgy szeretnénk Veletek együtt lenni!*” – mondtuk a tavalyi tábor szervezése idején a gyülekezet vezetőinek. Meg hát a Kincskeresőbe a gyerkőceink nőttek bele, az ifiből meg kiöregedtünk... Igent mondtak, és mehettünk Balatonszárszóra!

A gyönyörű szálló tömve volt: a házaspárok ágyon, a gyerekek matracon. Néhány napra egy anyukával, a kisfiával és az én fiammal kerültem egy franciaágyas szobába. Már az első hajnalon úgy ébredtem, hogy mellettem alszik egy addig ismeretlen nő, a kisfia lába meg keresztül a hasamon. „*Ez aztán igazán testvéri intimitás...*” – gondoltam magamban, és a mennyezetre tekintettem békességért. Külön elhelyezés adódott, mi, pár nélküliek pedig igazi baráti csapattá verbuválódunk össze. Esténként ugyanis kiscsoportos foglalkozások voltak, ott dolgoztuk fel a napközben hallottakat. Magda néni kaptuk csoportvezetőnek, ő is csizmának tűnt az asztalon – írnám, hogy „*bocsánat, Magda néni, ha ezt olvasni tetszik*”, de tudom, hogy ő most csak kacag. Egy özevegyasszony botjával és kilencven évével a lelki-ileg-testileg párra vágyók, sok sérülést adókapók közt. De Magda néni emberszeretettel, életbölcességével, hitbeli jártasságával és humorával mindig fején találta a szöveget, a

foglalkozások alatt gyakran eltértünk a tárgytól, így nem csak a napi témával foglalkoztunk, hanem gyakorlatilag elkezdtük feldolgozni az életünket, és nagyokat imádkoztunk.

Ezt folytatni kell! – fogalmazódott meg bennünk. Zsuzsi rögtön létrehozott egy közös levelezőlistát, volt otthoni találkozók, cukrászda és számos ötlet a folytatásra. A gyülekezet házaspárjaitól is sok szeretetet és biztatást kaptunk már a tábor idején is. Hatalmas segítség volt, hogy lelkészeink azonnal az ügy mellé álltak és helyet biztosítottak a templom épületében. Ksilabizáltuk a megfelelő időpontot. Somogyiné Krisztina annyit kért, hogy valami pozitív kicsengésű legyen a név, így mi lettünk a *Páratlanok*. A Páratlanok köre, ahová szeretettel várunk minden hasonló cipőben járó, minden hónap első szombatján ül össze egy kicsit rendhagyó, „páratlan” bibliaórára. Általában van egy indító téma – múltkor a *támasz* volt –, de annak kapcsán előjön mindenkiben az, ami foglalkoztatja, ahol elakadása van, vagy amiért éppen hálás. Szeretnénk igazán őszinték lenni, és erre bátorítjuk egymást. A témához illő Igéket Krisztina hozza, ő vállalta a csoport lelki vezetését. Házasként, nagycsaládosként ő sem „csizma az asztalon”, megértő, elfogadó és még nem botránkoztattuk meg semmivel. És persze Magda néni is velünk van. A torony alatti kis termet kezdtük kinőni, az alkalmak a gyülekezeti teremben 16-tól 18 óráig tartanak, de olyan nehéz abbahagyni őket! Viszont ha vasárnaponként összefutunk, érezzük, hogy nem csak sok közünk, de mélyen közünk van egymáshoz. Volt helye a csizmának az asztalon, lett folytatása Szárszónak a Fasorban, pár nélküliekből Páratlanok lettünk. Hálás vagyok Istennek ezért a kis csapatért és a gyülekezetért, mely család is lehet mindnyájunknak.

Döbrentei Diána

HÁLA: ÖSSZHANGBAN

Zenészeink szolgálnak havonta az istentiszteleten

Gyülekezeti életünk, közösségünk gazdagsága olyan sokszínű, akár a szivárvány. Ennek egyik színe az a zenészek alkotta csapat, amely 2015 novembere óta havi rendszerességgel, az adott hónap harmadik vasárnapján szolgál a gyülekezeti istentiszteleteken. Megalakulásunk a nyári csendesheteken való közös szolgálatunkból ered, ezek közt kiemelkedő volt a két sátorlajúhelyi alkalom. Gergő (cselló) így fogalmazta meg mindannyiunk közös motivációját: *„Nagyon jó, hogy a nyári alkalmakon kívül is havi rendszerességgel játszhatunk együtt a templomban, ami mindig nagy élmény. Annak is örülök, hogy ezeken a vasárnapi alkalmakon keresztül egy nagyon jó közösség tagja is vagyok.”* Emellett szerepet játszik az a belső elhívás, melyben Isten a zenéhez kapcsolt bennünket. Lídia (brácsa) szavaival: *„A zene Istentől kapott ajándék. Őt dicsérni, Róla zengeni hangszerrel: kegyelmi ajándék.”* Ezt a gondolatot fejti tovább Feri (zongora): *„Azért szeretem a zenés istentiszteleteken való szolgálatot (legyen az zongorázás vagy kíséret írása az énekekhez), mert ilyenkor valóban Isten szolgálatába állíthatom azt a talentumot, melyet Tőle kaptam – bízva abban, hogy amit Ő adott, azt fel is tudja használni az Ő céljaira.”*

Azáltal, hogy egy szolgálati csoport tagjai vagyunk, Isten személyesen is meggazdagít minket. *„Pont akkoriban merült fel a zenés istentiszteletek ötlete a Fasorban, amikor sokat gondolkodtunk azon férjemmel, hogy vajon a gyülekezeten belül milyen szolgálatba szeretne helyezni Isten bennünket. Ebben a szolgálatban megtaláltuk a helyünket.”* (Kata, hegedű). János, aki gyülekezetünkben a kántori feladatokat látja el, kezdettől

fogva lelkesen és támogatóan áll mellettünk: *„Életem legnagyobb pillanataiként élem meg azt, hogy tudásom és az orgonamuzsikám az istentiszteletet ékesítheti. Az istentiszteleti zene igényes módon történő megszólaltatásához járulnak hozzá a hangszerekkel kísért vasárnapok.”*

Így vagyunk tehát egy közösség, melyet az Úr és a zene szeretete, a kapott talentumokért adott hálánk, a Szentlélek áldó ereje és a kottapírra gondosan lejegyzett hangok kövacsolnak össze. Ez utóbbira nagy szükség van, fontos része a közös játékunknak. Míg az orgonajáték lehet rögtönzött, ha már nem csak ez az egyetlen hangszer szól, hanem többen játszunk együtt, akkor szükség van egy zenészerzőre is, aki az énekek előtti bevezető zenéket és a gyülekezet éneke alatt hangzó többszólamú kíséretet megkomponálja. Barabás Árpád, Ottmár Dávid, Szabó Ferenc János, Szabó Zsolt és Székely Gábor vállalnak szerepet a szolgálat e kevésbé látható, ám fontos és szaktudást igénylő részében. Ahogy azt a testvérek tapasztalhatják, az előadó hangszeres együttes összeállítása minden istentiszteleten más és más, és ez a legfontosabb szempont, amit a zenészerzőinknek figyelembe kell venniük. A szolgálat gyakorlati megvalósítása tehát mindig körülbelül 4 héttel az alkalom előtt kezd szerveződni. A szolgáló lelkész elkészíti az éneklistát, a zenészek részvételüket jelzik, az énekek hangszerelését megkezdik a testvérek.

A szervezőmunkát a szolgálat vezetője, Dávid végzi szerető alaposággal és a szükséges pontossággal. S hogy mi kerül a kottákra s hogyan? Ez egy rejtett folyamat, s még mi, az előadók sem látjuk és értjük pontosan a mikéntjét: az ismert és szeretett dal-

lam hangzatokkal, hangulattal és benyomásokkal párosul, szólamokra bomlik, és színes, sokféle zenei anyaggal tölti meg az alkalmakat. Gergő fogalmazta találóan: minden hónapban több ösbemutató részesei lehetünk. „Törekszünk arra, hogy merítsünk a korábbi századok egyházi zenéjének kincseiből, ugyanakkor szeretnénk a régi korok mellett újdonságot is felmutatni, ezért a modern hang is megjelenik az ének kíséreteken” – írja Gábor.

Az énekek mellett a csendes perceket is a szolgálói csapat tagjai töltik meg zenével. „Gyönyörű és felelősségteljes feladat az imádság idején zenélni, abban segíteni, részt venni, hogy szíveinket és gondolatainkat Istenhez emeljük. Ez mindig különleges ajándék számomra, ahogy az is, hogy szeretett zenész testvéreimmel ebben egyek lehetünk!” (Mari, zongora).

Beszámolóinkat Eszter (hegedű) gondolataival zárjuk: „»Cantate Dominum canticum novum« (Zsolt 96,1). Sokunk számára ismerősen csengő szavak, dallamok még a gyermekkori kórusénekléseinkből. Ezt próbáljuk Isten dicsőségére feleleveníteni mostani tudásunk, tehetségünk szerint. SDG!”

A szolgálatban részt vesznek: Bruckner Szilvia és Szemenyei Eszter (fuvola), Kiss Kata (oboa), Ottmár Dávid (trombita), Draskóczy Eszter, Farkas Kata és Ottmár Anna Magdolna (hegedű), Draskóczy Lídia (brácsa), Devich Gergely (cselló), Fervágner Csaba (nagybőgő), Kovalszki Mária és Szabó Ferenc János (zongora), Pálúr János (orgona).

Ottmár Anna Magdolna

A VASÁRNAP MEGSZENTELÉSE

Lehet ebben a rohanó világban vasárnap templomba járni? Egy háziasszony hogyan tudja megoldani ezt? Fontos nekünk a közösség, vagy otthon egyénileg éljük meg a hitünket? –

Erről a témáról indult sorozat a Harangszó korábbi számaiban.

Folytassuk a témát! – fogalmazódott meg a szerkesztők között. Mikor a Nyikos házaspárt, Lacit és Vikit (gyermekük: Anna, Réka, Andris és Eszter) felkértem, hogy szólnak hozzá mindehhez, felmerült bennem az is: Olyan elfoglaltak ők is. Elküldöm nekik a kérdéseimet, és ők e-mailen válaszolnak. Ők azonban rögtön mondták: Találkozzunk! Beszélgessünk személyesen! Így ültünk le közösen a Házasság hete kezdetén. Felüdítő volt látni őket, akik egymást kiegészítve, nem elnyomva beszéltek. Közös úton járnak, és ebben egymást erősítik, támogatják. Hitbeli döntéseik vannak, melyeket a gyermekek is örömmel követnek.

Mióta is lehetünk együtt Veletek a gyülekezet közösségében?

Egy gyülekezeti kirándulás volt az első pont. Fent voltunk közösen valahol Budán. Közös áhítatra ültünk le a sétánk után a zöld mezőn. Akkor érintett meg bennünket először a közösség. Aztán két évre kimaradtunk, mert született első két lányunk. Réka születése után kezdett erősödni a hitünk. Habár akkor még sokszor megkérdeztük, hogy miért kell annyit Jézusról beszélni? Majd Réka már óvodás volt, és Andris fél éves, amikor Tahiban gyülekezeti csendeshéten vettünk részt. Az a tábor volt, amikor lakókocsikat béreltünk, hogy elférjünk, mert olyan sokan voltunk. Először magamban harcotat vívtam, hogy ott merjem hagyni a gyermekemet a gyermekmegőrzőben, és nehéz volt hallani a szelíd, de határozott biztatást: Be kell jönni az alkalomra, hiszen azért vagyunk itt! Megérte a lelki küzdelem. Viki ezen a héten tért meg, Laci már előző ősszel az evange-

lizációs alkalmon. Attól kezdve egyértelmű volt, hogy idetartozunk, és jövünk, mert hitben járni, élni, és növekedni szeretnénk. A mi családjunk ment nagy ünnepeken templomba, mondja Laci, de Viki ateista családba született. Jézus Krisztus személyes ismerete közösen újított meg bennünket. Bizony nem vagyok engedelmesfeleség-típus, de én is jöttem Tahira. Sokszor erős akaratú vagyok, akinek van véleménye, de attól kezdve felcuccoltuk a gyerekeket, és itt volt a helyünk az istentiszteleteken. Nekünk nem volt olyan fázisunk, hogy külön jöttünk volna.

Hogyan készülsz háziasszonyként a vasárnapra?

A mi életünk úgy alakult, hogy minden nap főzök. Mikor hazamegyek az óvodából, másnapra elkészíték mindent. Jó esetben két napra is sikerül megfőzni. Ezenkívül készülök a másnapi munkára, foglalkozunk a gyermekeinkkel, családjunkkal. A vasárnapi főzés nekem nagyon fontos, hogy más, különleges legyen. Jobb, mint a hétköznapi. Hiszen vasárnap ünnep van, az Úr napja. Anna lányunk hívta fel a figyelmünket arra, hogy vegyünk fel ünnepi ruhát ne csak a templomba, hanem még a vasárnapi ebédhez is! Ezért vasárnap van leves, második fogás és sütemény is. Nincs olyan menü, amit mindig csinállok. Sokszor újat alkotok. Ezek úgynevezett „bátor ebédek”. Zseniálisak, csak nem lehet őket rekonstruálni. Vidéki ízeknek is szoktuk nevezni, hiszen mi Rákosligetéről járunk be a Fásorba. Hatan ülünk az asztalnál. Néha a nagypapa is csatlakozik hozzánk. Változatosan igyekszem főzni, ugyanakkor ügyelve néhány ételérzékenységre, mely jelen van

köztünk is. Szombaton készítem el a vasárnapi ebédet is. Ezért van úgy, hogy szombaton ki sem jövök a konyhából. Vasárnap fél kettő körül tudunk ebédelni, mire az istentiszteletről hazaérünk. Reggelente van, hogy közösen jövünk. Ha imaközösség van, akkor Laci eljön korábban vonattal, mi pedig kocsival jövünk utána. Fél óra beérni vasárnap. Útközben néha kérdezik a gyerekek: „*Apa, ma mit szolgálász?*” Hiszen Laci presbiter is. Ha hosszú szolgálata van, akkor később érünk haza. A gyerekeknek mindig arról beszélünk: „*De jó, ma többet beszélgethettek vagy többet focizhattok az udvaron, míg apa befejezi.*”

Csodálom, hogy bírsz mindennap főzni egy nagycsaládnak!

Ezt a menetet segíti, hogy kéthetente leülünk kupaktanácsra. Az egész család közösen állítja össze a menüt két hétre. Nagyon sokat jelent a segítségük, hiszen sokszor kitalálni a legnehezebb, hogy mit főzzünk. Aztán, ha megvannak a tervek, akkor kéthetente csinálók egy nagy bevásárlást. Hiszen tudom az alapanya-

gokat. Utána már könnyebb a megvásárolt dolgokból gazdálkodni. Higgyétek el, ha muszáj lenne, rá lennétek szorulva, mindenki megtenné, lenne rá ereje Istentől. Most tapasztaltuk ezt meg, mikor egyik gyermekünk allergiája és a kutyánk miatt naponta kellett porszívóznom. Nem gondoltam korábban, hogy ezt meg tudom tenni. Azonban, ha szükség van, akkor Istentől van erő.

Hogyan viszonyulnak mindehhez a gyerekek? Mennyire segítenek, illetve szívesen jönnek-e vasárnap?

Tapasztaljuk, mennyire le vannak kötve a mai gyermekek. Néptánc, hangszer, különórák, fellépések. Mindig csinálni, gyakorolni, bepótolni. És akkor alig pihentek valamennyit. Igyekszem abban támogatni őket, hogy jól elvégezzék a napi feladataikat. Ugyanakkor Viki logisztikai világbajnok, mondja Laci. Bevonja őket a házimunkába, vagy előre kiosztja, kinek mikor kell kiszedni a mosást, vagy melegíteni az ételt, vagy segíteni a kisebb testvérnek. Igen, a női agy

Nyikos család: Réka, Anna, Viki, Andris, Eszter és Laci

olyan, mint a Keleti pályaudvar, a férfi meg mint egy úrállomás. A vasárnapot pedig együtt szenteltük meg mindig. Ez sosem volt kérdés. Persze ha valami különórás fellépés volt vagy betegség, akkor itthon maradt az a gyermek, de ez ritka eset. Inkább ilyen beszélgetés hangzik el fél kilenc körül: „*Ideje felkelni! Ha nem kelsz fel, akkor nem lesz időd reggelizni, hiszen negyed tízkor indulunk.*” Nem mindig a kívánságaink szerint teljesülnek az életben sem a dolgok. Sokszor kapunk nemet. Ez a fejlődésünk része. Ezt fel kell tudni dolgozni. Ugyanakkor a konfirmációra azt kértük tőlük, hogy járják végig, vegyenek részt az órákon, és akkor hozzák meg a döntést, ha az ő szívükben megérett. Ha ők szeretnék a fogadalmat kimondani. Mindkét nagyobb saját döntéséből konfirmált. Hálát adunk a gyermekeinkért, mert az életünk feszített tempójában maguk is hűségesen teszik a dolgukat.

Ti hogyan fogalmaztátok meg a magatok számára, miért jöttök vasárnaponta a Fasorba?

Jézus Krisztusért. Egyedül Belőle, Általa tudunk növekedni lelkileg. Ahogyan egy édesanya kiteszi minden reggel a vitamint a gyerekek tányérjára, úgy a vasárnapi Ige a mi heti vitaminadagunk. Ha nem jönnénk,

olyan, mintha elfogyna a levegő a szobából. Mi mindig nagyon vágytunk vasárnap jönni. Ha két vasárnap kimaradt betegség miatt, akkor hallgattuk az igehirdetéseket az interneten, vagy kerestük a közvetítéseket a rádióban. Nem mondom, hogy nem beszélünk róla, mondja Laci, hogy a szomszéd utcában is van református gyülekezet. Kell-e ennyit autóznunk? Azonban megállapítottuk, hogy minden ideköt. A Fasorban vannak a gyökereink. Mintha Magyarországról kellene elköltöznünk. Van olyan is, hogy át kell ültetni egy családot, ahogy sokan elköltözésük miatt más gyülekezetbe járnak. Azonban csak akkor, ha Az ültet, aki a magot ültette. Minden más csak a kényelmi döntésünk lenne. Ahova Jézus Krisztus „ledob”, ott van a munkánk. Itt van a mi Urunk, és még ráadásul a barátaink is. Ezért vállalunk szolgáltatásokat is vasárnaponta: iratterjesztés, gyermek-istentisztelet koordinálása, úrvacsorai segítség, presbiteri szolgálatok. Már a nagylányaink is szolgálatban állnak. Szeretnénk az áramkört zárni, hogy jól működjön minden. Egy rész vagyunk abban, hogy a kör pontosan záruljon, és építő közösséggé legyen sokak számára.

Somogyiné Ficsor Krisztina

RENDELKEZHETÜNK ADÓNK 1+1%-ÁRÓL EGYHÁZUNK ÉS FASORI INTÉZMÉNYEINK JAVÁRA

*Az egyházi 1%-ot felajánlhatjuk a Magyarországi Református Egyháznak,
technikai szám: 0066.*

Az alapítványi 1%-kal támogathatjuk

- a Fasori Orgona Alapítványt, adószáma: **18168688-1-42**,
- a Csipkebokor Református Óvodai Alapítványt, adószáma: **18198984-1-42**
vagy
- a Szabó Imre Alapítványt, adószáma: **18004755-1-42**.

Köszönünk minden beérkező adományt!

LÁTOGATÓBAN

December az idős, beteg testvérek meglátogatásának hónapja volt

Bizonyságtétel lehet az élet a nagy nyomorúság, betegség idején is, amikor a testi erő fogytán. Még a beszédhez is fizikai erő kell. Mégis van erő, mert kap az, akinek van hite, bizalma és reménysége. Kiss Jenőné Marikánál való látogatásunkkor fogalmazódott ez meg bennem. Drága testvérünk több súlyos műtéten volt túl, amikor tavaly december elején meglátogattuk öten, hogy együtt legyünk vele, vigaszt, és együttérzést vigyünk neki.

Közösen emlékeztünk az elmúlt időkre. Isten Táborára, az ottani közös szolgálatokra. Az éveken keresztül folyó emmausi csendes-hetekre, ahogy Jenő szájharmonikaszóval ébresztette a tábort. És a vidám percekre. Ezek az emlékek és Megváltónk szeretete szoros együvé tartozásban tart minket. Óriási ajándék Jenő, az ő hűséges férje, gondozója, gyámolítója, gyülekezetünk korábbi presbitere. Pedig ő is műtétek során esett át. Erőt mindketten Teremtő Istenünktől kapnak napról napra.

Közös énekléssel és imádsággal búcsúztunk tőlük. Megajándékozottként jöttünk el tőle. Mert Marika erős volt a gyengeségében. Bizakodott Jézus Krisztusban. Rábízta az életét már régen. Hite lelkierőt adott, nemcsak neki, hanem mindenkinek, akik őt ismerik. Hitt az örökéletben. És megnyugvással bízta magát Megváltó Jézus Krisztusunkra. Január végén elment, hazament Urához.

„Három dolog marad meg addig, a hit, a reménység és a szeretet: ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

Gál Miklósné Anikó

Novemberben Pátyon a súlyos beteg Marikával és férjével, Jenővel együtt tudtunk énekelni: „Ki Istenének átad mindent,

bizalmát csak belé veti...” Imaközösséggé alakult a látogató Testvérek kis csoportja. Átéltük, hogy ott volt Isten közöttünk, betöltött bennünket Szent Lelkével, és minden értelmet meghaladó békességet kapott beteg és látogató egyaránt. Azóta hazatért megváltó Urához.

Meglátogattuk Pátyon, a Levendula Időszthonban élő Testvérünket, Mennyei Jolikát. Imaközösségben hálát adtunk Jolika szíves vendéglátásáért, egészségéért, testvéri és gyülekezeti közösségért, lelkipásztorainkért. Közös éneklésben dicsőítettük az Urat.

A Budakeszi Rehabilitációs Kórházba is indított bennünket Isten Szent Lelke, hogy idős, örökös presbiter testvérünket (Farkas Oliverné Etelkát) meglátogassuk egykori presbiterekkel. Az Úr indított bennünket, és nem halogattuk, az indulás időpontjában gyorsan megegyeztünk, és autóval nagy örömmel Budakeszire érkeztünk. Etelkával együtt tudtunk emlékezni fasori régi időkre, hálaadó éneket énekelni Isten dicsőségére. Majd két nap múlva érkezett a családtól a kérés: Etelka nem látogatható, és még néhány nap múlva az Úr hazahívta. Igen, ha az Úr indít, ne késlekedj, indulj!

Decemberben a látogatás hónapja folytatódott. Eljutottunk Benkő Gyula örökös presbiter testvérünkhöz is az érdi Napfény Időszthonba, szintén egykori presbiter és más testvérekkel. Hálát adtunk kedves, idős Testvérünk szellemi frissességéért!

A látogatások megerősítették a Szent Lélek ereje által Jézus Krisztusba vetett hitünket: *„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek! A ti szelidségeitek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel!”* (Fil 4,4–5)

Szepesiné Páll Edit

ISKOLÁNK ÜNNEPI FÉNYBEN

„Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sámuel 7,12)

Sokszor úgy érezzük, ünneptelen társadalomban élünk, elmosódnak a határok a hétköznapiak és az ünnepek között. Nem kapnak igazi rangot jeles napjaink. Szeretnénk megtanítani méltóképpen ünnepelni a ránk bízott gyermekeket. Így ünnepeltük a zene világnapját. A gyönyörű hangszerszólók és az énekkarosok közös éneke mindannyiunk szívét megmelengette. Tisztelettel adóztunk az aradi vértanúk emlékének, valamint az 1956-os események hőseinek. Megemlékeztünk iskolaalapító elődeinkről, és megkoszorúztuk az A épület falán lévő emléktáblát. Együtt lehettünk a családi és a karácsonyi istentiszteleten templomunkban.

Az ünnepi műsorokra, szolgálatokra való felkészülés nemcsak feladatot jelent a gyermekeknek, hanem sok élményt, örömet, az eljátszott, bemutatott helyzetek igazi szépségét is. Így készültek kisebb csoportok és osztályok a Telekom karácsonyi ünnepségére, a csepeli idősek otthonába, a Kékkereszt miszsióba, a Vakok Állami Intézetébe, a Bethesda Kórházba és az Schweitzer Albert Református Szeretetotthonba. Gyermekeknek, felnőtteknek, idős lakóknak vitték Isten Örömhírét ajándékkal, versekkel és a zene szárnyán. A hétköznapiak mindennapi sodrásában sem vesszük észre mindig az ünnepi pillanatokat, pedig „...nem kell sok az emberi ünnephez. Minden napba belecsempészhetsz valamilyen varázsos elemet... Az élet gazdagabb lesz, ünnepibb és emberibb, ha megtöltöd a hétköznapiak néhány percét a rendkívülivel, az emberivel, a jóindulattal és az udvariassal; tehát az ünneppel.” (Márai Sándor). Ekképpen tekintünk a sok-sok versenyre, melyen diákjaink szép eredményeket értek el; a vidám kirándulásokra, a csendesnap bibliai barangolásra; a szakköri foglalkozásokra, többfordulós versenyeinkre,

amelyeknek köszönhetően tehetséges diákjaink érdeklődési körüknek, képességeiknek megfelelően tudnak kibontakozni. Az is rendkívülinek tűnhet – bár nekünk, Istennek hála, ez természetes –, hogy a szülői értekezletek imaközösséggel zárulnak, hogy odaszánt életű szülők imakörön Isten elé viszik intézményünk örömeit, gondjait; és szép példáit láthatjuk a bocsánatkérésnek, megbocsátásnak gyermekeink között is. Ünneppá emelik a hétköznapiakat a közösségformáló játékok, a tanórán kívüli osztályprogramok, csapatépítő foglalkozások, a karácsonyi vásár is, valamint a felső tagozatosok számára szervezett közös, zenés, táncos alkalmak. Jóleső érzéssel emlékszünk vissza a nyílt napokra, az adventi reggelek közös énekléseire, a leendő első osztályosok számára szervezett iskolaköztelgató foglalkozásra és a félévzárásra.

Julianna-nap a jubileum évében

Jubileumi évünk jelentős állomása volt a nemrégiben megrendezett Julianna-nap. Gajus Scheltema holland nagykövet kedves köszöntőszavai után Julianna királynő fényképe és az erre a napra készített hatalmas plakát előtt elénekeltük a holland himnuszt, majd úttjára indult az iskolánapi vetélkedő. A tornateremben iskolatörténeti kérdésekben mérték össze a csapatok tudásukat, az osztályokban ezalatt

gyönyörű tablók, montázsok, levelek, versek készültek. A kicsik versenyének egy holland népmese volt az alapja, a nagyok az emberségről példát adó de Ruyter admirális életét ismerték meg és dolgozták fel. A jutalom természetesen ezúttal sem maradt el, az ünnepélyes eredményhirdetésre a nap végén került sor. Az ünnepély zárásaként ismét elénekeltük szeptemberben tanult énekünket, az Ében-Háézer kánont, melynek dallama és szavai különösen a fülünkbe és a szívünkbe záródtak, hiszen

ezen a napon ez volt a csengőhangunk, az új feladatokra hívó szignálunk. Diákok és pedagógusok közösségében, Istenhez emelve szívünket, imádságként zengtük, hogy „*mindeddig megsegített, nagy dolgot tett az Úr!*”

Református általános iskolánk várja leendő első osztályosait, illetve valamennyi évfolyamára mindazok jelentkezését, akik az itt képviselt értékek mentén kívánják nevelni gyermekeiket.

Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

HÍVOGATÓ A CSIPKEBOKOR ÓVODÁBA

A csipkebogyó ugyan ősszel érik, a mi nagycsoportosaink azonban most érnek az iskolára. Nemcsak búcsúzunk, hanem várunk is, készítjük a befogadó fészket az óvodáskorba lépő gyermekek számára. Április 19–20-án reggel 8-tól 17 óráig várjuk a hozzánk beiratkozni vágyó családokat a Városligeti fasor 7. szám alatti nevelőtestületi szobába (a templom mögötti épület emeletén).

Miért vágyhat valaki hozzánk? Az óvodába lépő gyermeknek és családjának legfontosabb szükséglete a biztonság. Ami óvodánkban Isten oltalma a legfőbb biztonságélménye felnőttek, gyerekek egyaránt. Mi, felnőttek „*azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk*” (1 Tim 4, 10). Istenbe vetett reményünk, hogy a szakmai tudásunk, odaszánásunk, az általunk közvetített Ige gyümölcsöt terem, s a gyermekek Isten oltalmában, szeretetének légkörében a lehető legoptimálisabban fejlődhetnek nálunk. Várjuk tehát a jövő év kisóvodásait!

Varakozásaink más területeken is vannak. Évek óta imádkozunk, hogy Istennek nálunk letett értékei méltó keretek közé kerülhessenek, azaz korszerű, saját épületben minden csoport együtt élhessen. Isten mindig számon tartja az imádságot, s Nála mindennek rendelt ideje van. Az a nagy örömhírünk, hogy eljött a mi időnk! Isten irgalmából a nevelési év végén

kiköltözünk a régi Julianna iskola épületéből, s megkezdődhet az építkezés. A nyarat a Városligeti fasor 29. szám alatti épületünkben töltjük, a következő nevelési évre pedig két csoportunkat az iskola fogadja be. Az új kiscsoportot a 29. szám alatti épületünkben indítjuk.

Végül szeretném megköszönni mindazoknak az imádságát, akik ott állnak értünk Isten színe előtt, s így adnak nekünk imádkozó hátteret. Ebben az esztendőben Isten megpróbált bennünket gyásszal, betegséggel, s ámulva látjuk, hogy mégis gazdag, áldásos évet élünk meg, kapunk erőt és segítő kezeket a nehéz napokban. Olyan jó átélni, hogy egy keresztyén intézmény nemcsak magára számíthat, hanem a gyülekezetére is. Isten a mi kis ovisainknak ilyen módon is oltalmat ad. „*Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadtásunk Istene!*” (Zsolt 68, 20).

Zila Péterné óvodavezető

A felújítandó óvodaépület a templomtoronnyal

HITTANOKTATÁS GYÜLEKEZETÜNKBEN

„Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg őt”

A fasori gyülekezet hittanoktatói nagy örömmel fogadták a 2011-ben elfogadott nemzeti köznevelési törvényt, amely bevezette az új erkölcsstan tantárgyat, illetve a helyette választható hit- és erkölcsstan tanítását az általános iskolákban. Bekapcsolódtunk a felmenő rendszerben történő bevezetés szervezési és tartalmi feladataiba. A 2016/2017. tanévben már az állami iskolák 1–8. évfolyamára kiterjed a változás! Az egyházközségünk hatókörében működő 7 állami iskolában 44 hittancsoport működik, s 144 kisdíák hallhatja az örömhírt, az evangéliumot. A Julianna iskolában 257 tanuló 14 csoportban, a Fasori Evangélikus Gimnáziumban 148 tanuló ugyancsak 14 csoportban vesz részt református hit- és erkölcsstan oktatásban. Fakultatív hittanórákat 5 óvodában (5 csoportban) 21 kisgyermeknek tartunk.

Az állami általános iskolák 2017. március 1. és 14. között tartják a tájékoztató *szülői értekezletet*, amelyen a felekezetek hittanoktatói is jelen lesznek. Ők elhozzák és betekintést biztosítanak a hit- és erkölcsstan dokumentumaiba: a tantervekbe, a tananyagokba, a tankönyvekbe; hozzáférhetővé teszik az oktatás munkamódszerét. Kérjük és javasoljuk, hogy lehetőség szerint vegyenek részt az iskolai szülői értekezleteken, és a református hit- és erkölcsstan tantárgy felvételére, illetve megtartására vonatkozó döntésüket egyértelműen közöljék az iskolával. A *beiratkozásra* április 1. és 30. között a járási hivatal által meghatározott időben kerülhet sor. Nagyon fontos, hogy az érintett szülők erre is eljőjenek és nyilatkozzanak. *Abban az esetben, ha a szülő nem tesz nyilatkozatot, az iskola a tanuló számára etikaoktatást szervez.* Ha a szülő a következő tanévre az etika vagy a hit- és erkölcsstan tantárgyra vonatkozó választását módosítani kívánja, szándékát május 20-ig írásban kell

jeleznie az igazgatónak és az egyházközség képviselőjének. A Magyarországi Református Egyház a tankönyvek biztosításához felhasználja a *tankönyvtámogatást*, amely az 1–4. évfolyamon 980 forint/tanuló, az 5–8. évfolyamon 1270 forint/tanuló. Valamennyi, a református hit- és erkölcsstan oktatást igénylő tanuló után jár a támogatás, így *mindenki ingyen juthat a tankönyvekhez és munkafüzetekhez* a 2017/2018. tanévben is. (Információk: Református Pedagógiai Intézet, www.refpedi.hu.)

Gyülekezeti újságunk korábbi számaiban (55., 58., 59., 64.) részletesen szoltunk a gyermekekre, fiatalokra leselkedő veszélyekről – ezek családi és társadalmi háttéréről – és a felvállalható feladatokról. Kezdeményezzük is e megjelent írások újbóli átgondolását, esetleg újraolvasását. Talajt veszített emberek, szétzilálódott családok, beteg, depressziós, Istent kereső gyermekek sora, és sok-sok egyéb jel figyelmeztet és hív bennünket további szüntelen való könyörgésre, imádságra. A hittanoktatók által kezdeményezett és szorgalmazott imaközösségekbe Isten elé visszük kéréseinket, Ő meghallgatja, és csodálatos módon segít. A csatlakozni kívánó testvéreknek megadjuk elérhetőségeinket: **Vermes Péter Ivánné** (ria@vermes.hu) és **Tarcsa Edit** (ektid3@gmail.com). A hittanos gyermekek egy része még nincs megkeresztelve. Az alsósok részére ebben az évben is szervezünk ilyen alkalmat: szüleik bevonásával kereszttelő-előkészítő megbeszélést tartunk. A felső tagozatos gyermekek megkeresztelésére a konfirmáció alkalmán kerülhet sor. A konfirmációt előkészítő tanfolyam a 7. és 8. osztályosokat érinti (a két tanév teljes idejében, heti 1 órában). Kérjük, a szülők jelezzék szándékukat, illetve várjuk válaszukat írásos megkeresésünkre.

Devai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYÜSZÓ

Kedves gyerekek és fiatalok!

Idén októberben van a reformáció 500. évfordulója. Ennek alkalmából szeretnénk kedveskedni nektek pár olyan feladvánnyal, ami ehhez az alkalomhoz illő. Célunk, hogy használjátok a fejtek és a fantáziátok, hiszen ezek korabeli reformátorainktól sem álltak távol! Mindezt csempésztünk a feladatokba matematikai, zenei, művészeti tartalmakat. ☺ Örömteli időtöltést kívánunk, remélve, hogy ezekkel a játékos feladványokkal is közelebb kerül hozzátok a reformáció mondanivalója! **A helyes megfejtéseket április 30-ig várjuk a Szabó Imre teremben elhelyezett dobozba.** A megfejtőknek egy kis ajándékkal szeretnénk kedveskedni! Sok szeretettel,

Kori néni és SzemEszter

1. Reformációi matematika

- 1) Ennyi tételt szögezett ki Luther Márton a wittenbergi vártemplom ajtajára, ebben az évben
Eredmény: tételek száma (____) + évszám (____) = ____
- 2) Ennyi Úrnapijára van felosztva a Heidelbergi Káté, és ennyi kérdés-felelet van benne.
Eredmény: Úrnapok (____) + kérdések száma (____) = ____
- 3) Ennyi zsoltár van a Bibliában + az összes többi könyv száma
Eredmény: zsoltárok száma (____) + többi könyv (____) = ____
- 4) Az Újszövetség leíróinak száma
Eredmény: Végeredmény: 1) + 2) + 3) + 4) = ____

2. A reformáció alakjai

Párosítsátok össze az alább szereplő keresztneveket a képen látható, reformációhoz köthető személyek vezetéknévvel! Írjátok a vonalakra a hozzájuk tartozó kép betűjelét!

- 1) _____ János
- 2) _____ János
- 3) _____ Márton
- 4) _____ István (magyar nemzetiségű)
- 5) _____ Ulrik

A) Bocskai

B) Luther

C) Husz

D) Zwingli

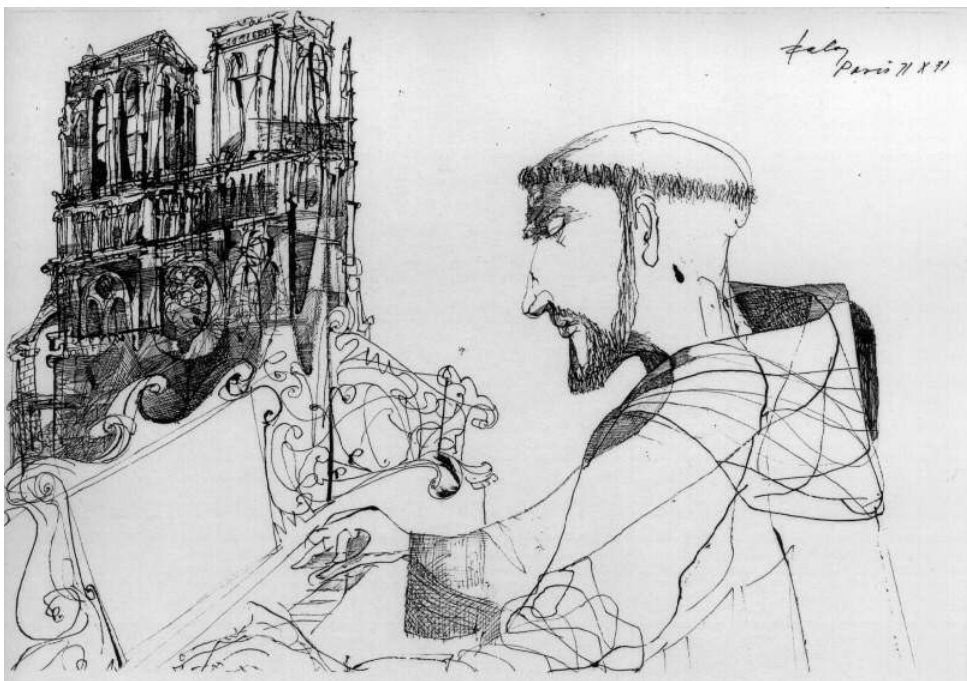

E) Kálvin

3. Reformáció és műalkotás

A képen látható, ikonikus épület, a Notre-Dame némiképp kapcsolódik a reformációhoz. 1572 augusztusában sok francia református, úgynevezett hugenotta vesztette életét. Pár nappal az esemény előtt csoportosan érkeztek Franciaországba, amikor egy katolikus és egy protestáns fiatal szánkedozott házasságot kötni a Notre-Dame-ban. Pár nappal a menyegző után a reformáció ellenzői az ott tartózkodó hugenottákat lemészárolták.

Az alábbi képet Szalay Lajos, Picasso kortársa alkotta, akiről így nyilatkozott Picasso: „Ha két grafikus neve marad fenn az utókornak a huszadik századból, a másik én leszek, ha csak egy, az Szalay Lajos lesz.” Ha van kedvetek, színezzétek ki a képet tetszéseitek szerint, így egy kicsit ti is részesei lehettek az alkotás folyamatának.

4. A reformáció zenei vonatkozása

Hallgassátok meg J. S. Bach *Eine feste Burg ist unser Gott* című kantátáját (<https://www.youtube.com/watch?v=7i2z7prCyDY>). A 2016-os felvételen a Monteverdi Kórust és az Angol Barokk Szólistákat hallhatjátok korabeli hangszereken John Eliot Gardiner vezényletével. Kérdések zenemű kapcsán:

- 1) Milyen vallású volt a zeneszerző?
- 2) A nyitótételben melyik ismerős zsoltárunk feldolgozására ismertek rá?
- 3) Írjatok pár gondolatot a zsoltár szövegéhez: mennyiben kapcsolódik számotokra a reformációhoz?

- ♦ **NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK**
Április 12-én és 13-án, szerdán és csütörtökön 18 órakor gyermekmegőrzővel
- ♦ **NAGYHÉT-HÚSVÉT-PÜNKÖSD**
Április 14., nagypéntek
10 óra úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel, gyermekeknek összevont foglalkozás
18 óra úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel, gyermekeknek összevont foglalkozás
Április 16., húsvétvasárnap
8 óra úrvacsorás istentisztelet
10 óra úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel, gyermek-istentisztelet 5 korcsoportban
17 óra úrvacsorás istentisztelet
Április 17., húsvéthétfő
10 óra úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel, gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban

- Május 25., mennybemenetel ünnepe**
10 óra úrvacsorás istentisztelet
18 óra úrvacsorás istentisztelet
- ♦ **FIATALOK KONFIRMÁCIÓJA**
HITVALLÁS-ÉS FOGADALOMTÉTEL
Május 28. vasárnap 10 óra babamegőrzővel, gyermek-istentisztelet 4 korcsoportban
- ♦ **PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK**
Május 31-től június 2-ig, szerdán, csütörtökön és pénteken 18 órakor
Június 4., pünkösdvasárnap
8 óra úrvacsorás istentisztelet
10 óra úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel, gyermek-istentisztelet 5 korcsoportban
17 óra úrvacsorás istentisztelet
Június 5., pünkösdhétfő 10 óra
úrvacsorás istentisztelet babamegőrzővel

HETI ALKALMAINK

- ♦ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ♦ **Siloám csoport** hétfő 18 óra
- ♦ **Bibliaóra** kedd 10 óra
- ♦ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ♦ **Nagyífi bibliaóra** (18–25 évesig) szerda 18 óra
- ♦ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ♦ **Kisífi bibliaóra** (konfirmációtól 18 éves korig) péntek 17 óra
- ♦ **Fiatal felnőttek köre** péntek 18 óra
- ♦ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai** 3–4. osztályos lányoknak és 5–8.-os fiúknak csütörtök 16:30-tól 18 óráig, 5–8. osztályos lányoknak szerda 14:15-től 15:30-ig

HAVI ALKALMAINK

- ♦ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8:30-kor
- ♦ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az ígehirdetés)
- ♦ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ♦ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órakor
- ♦ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján az istentiszteleten. Szülőknek, kereszt-szülőknek a fogadalomtétellel felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17:30-kor
- ♦ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órakor
- ♦ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órakor
- ♦ **Baba–mamakör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9:30-tól 11:30-ig gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén 18 órakor gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órakor
- ♦ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 órakor gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Összevont közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén 18 órakor
- ♦ **Páratlanok köre** a hónap első szombatján 16 órakor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Április 2-án** Alföldy-Boruss Csilla orgonakonzertjét hallgathatjuk templomunkban.
- * **Április 22-én** gyülekezeti kiránduláson vehetünk részt.
- * **Április 25-én** kamarakonzert Szőnyi Erzsébet 93. születésnapja alkalmából.
- * **Április 28-tól 30-ig** presbiterek és szolgálatvezetők hétvégeje lesz.
- * **Május 7-én** Györkené Csákány Marianna anyák napi hangversenye.
- * **Május 20-án szombaton** missziói csendesnapot tartunk.
- * **Május 27-én szombaton** a presbiternék csendesnapon vesznek részt.
- * **Május 28-án vasárnap 10 órakor** konfirmációt ünneplünk.
- * **Május 30-án** orgonaszakos növendékek vizsgakonzertjén vehetünk részt.
- * **Május 31. és június 2. között, szerdán, csütörtökön és pénteken** pünkösdi előkészítő igehirdetéseket hallgathatunk a templomban.

KONFERENCIÁK, CSENDESHETEK

Június 19–23. Felnőtt gyülekezeti csendeshét (Emmaus-ház)

Július 14–22. Ifjúsági csendeshét (Rózsaszállás)

Július 24–29. Kincskereső tábor (Rózsaszállás)

Augusztus 6–12. Felnőtt fiatalok csendeshete (Nagybörzsöny)

Augusztus 7–12. Konfirmandusok hete

Augusztus 13–19. Házassággyondozó hét (Balatonszárszó)

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Kátai Endre és Dienes Beatrix gyermekei

Kátai Kendra Éva

Kátai Kora Gréta

Kátai Konrád Tamás

Som Ferenc és Angyal Katalin gyermekei

Lakati Luca

Som Ferenc

Kulcsár Arthur és Deák Laura gyermekei

Kulcsár Ábel

Dr. Csontos Imre és Kovács Enikő Hajnalka gyermeke

Csontos Dániel Gergő

Rory Ramsay Muirhead és Vida Virág Beatrix gyermeke

Vida Venus Addison

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

vasárnap: 9–10 és 11–12:30

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Diószegi Rita